

SJÆLE REJSER OM NATTEN

CARSTEN ULENDORF
30 UDVALGTE ODER OM ALTING 2018-2022

UDGIVET JAN 2023

SJÆLE REJSER OM NATTEN

CARSTEN ULENDORF
30 UDVALGTE ODER OM ALTING 2018-2022

UDGIVET JAN 2023

Jeg kiggede bagud ... 65 år bagud. Jeg så et liv med udfordringer ... masser af kampe ... travle dage og en mand, der altid gjorde sit bedste ... og lidt til. Men ... jeg så ingen mening.
Og jeg besluttede at gøre det bedre herfra. Jeg begyndte at tale med mennesker ... lærte langsomt at åbne mig for livet ... og en dag i 2018 satte jeg mig og begyndte at skrive.

Og så begyndte livet at tale til mig ... det fortalte mig ting, jeg aldrig havde spekuleret over før ... aldrig havde kendt til. Om mig selv. Om livet. Om verden og om kosmos. Og i takt med, at det lykkedes mig at skubbe forcering og ambitioner til side, bredte meningen med alting sig ud for mig.

Jeg så en vej. Og det er den vej, jeg følger nu ... hver dag er fyldt med nye, små erkendelser. Vejen har intet mål, og rejsen slutter aldrig ... for der er ikke noget sted, den *kan* slutte, for det er ikke meningen, den *skal* slutte ... rejsen er både uendelig og evig.

Carsten Ulendorf dec 2022

Jeg har også skrevet:

JEG ER JÆGEREN. Oderne #1 - 10.
JEG ER FRELSEREN. Oderne #11 - 20.
JEG ER KRIGEREN. Oderne #21 - 30.
JEG VAR VREDEN. Oderne #31 - 40.
JEG MØDTE NÆSTEKÆRLIGHEDEN. Oderne #41-50.
JEG ER INGENTING. Oderne #51-60.
JEG ER DEN REJSENDE. Roman.
TILLID TIL LIVET. Oderne #61-70.
... OG UD AF MØRKET. Oderne 71-80.
ODER OM ALTING. 30 udvalgte oder.

SJÆLE REJSER OM NATTEN er udgivet af Ulendorf ... think
Kontakt: ulendorf.dk
1. oplag. Januar 2023.
Tryk: Toptryk Grafisk
ISBN 978-87-93806-14-6

Basisfotos fra Corselitze strand og skov: Carsten Ulendorf.
Billedebehandling: Carsten Ulendorf
Layout & opsætning: Carsten Ulendorf

© Carsten Ulendorf 2023

INDHOLD

#1.	ODE TIL MARCEL	9
#36.	ODE TIL DEN YDRE VERDEN	10
#42.	PLANETER SNAKKER. UNIVERSE SYNGER.....	12
#61.	ET VÆRELSE I MESOZOIKUM	14
#70.	VI, DER SKABER EVIGHEDEN	16
#82.	HISTORIEN OM MIG & MARCEL.....	18
#83.	SKYGGER PÅ VEJEN	22
#88.	TRISTESSE.....	24
#91.	FRIHEDEN VANDRER ALDRIG ALENE	26
#94.	... ALENE	30
#97.	HVEM ER DU? TØR DU KIGGE?	32
#98.	MEMORY LANE	34
#99.	OM AT SEJLE MED VINDEN	36
#100.	ODER OM ALTING.....	38
#102.	A WORLD PRAYER	40
#103.	ODE TIL EN STÆRK KVINDE	42
#106.	DANSER MED STILHEDEN DEL 1: AFREJSE	44
#107.	DANSER MED STILHEDEN DEL 2: EKSPEDITIONEN	46
#108.	DANSER MED STILHEDEN DEL 3: DANSEN	48
#109.	MØDE MED KAOS	50
#112.	KARDINALEN	52
#113.	OM AT FORCERE LIVET	56
#114.	ET FNUG I UNIVERSET	58
#115.	DNA'ETS NATUR	60
#118.	DET ALLERSIDSTE SPØRGSMÅL	64
#119.	HUN TÆNDTE ET LYS	66
#120.	LIVET ... MIN GUD	68
#121.	SJÆLE REJSER OM NATTEN	70
#122.	TUSINDÅRSSJÆLEN	72
#123.	JEG MØDTE TO ENGLE	74

Mine oder er nummererede. Det besluttede jeg allerede, da jeg skrev den første. Jeg tænkte: Hvis jeg engang får skrevet mange oder, skal de ikke bare ligge som vælling i en gryde. Jeg vil kunne læse mine oder og følge mine sindstilstande og min udvikling fra ode til ode ... fra år til år.

Under hver titel står der et tidspunkt og et sæt rumkoordinater.

TID = Det tidspunkt, hvor jeg færdiggjorde oden.

RUM = Det sted, hvor billedet er taget.

Billederne er taget på mine ture i skoven og på stranden ved Corselitze. Her vandrer jeg hver dag med min hund ... først i 00'erne var det Donna. Så Luna. Og nu Snar. Det er på disse ture, tankerne opstår ... det er her, jeg finder stikordene, der bliver til oder, når jeg sætter mig ved computeren. Oderne er ånden og billederne er det univers ... den krop, hvor oderne bor.

#1. ODE TIL MARCEL

TID 2018.06.21 12:29:52 RUM 54.771204 12.058050

BAGGRUND. Har du nogensinde haft en følelse af, at der var noget du skulle? Sådan en slags livsopgave? En mission? Den fornemmelsen har jeg altid haft, og den er blevet væsentligt forstærket med alderen.

De seneste par år har jeg intensiveret søgningen efter denne livsmission, men først da jeg begyndte at skrive oder, fandt jeg noget, der lignede. I min første ode "#1. Ode til Marcel" fik jeg ovenikøbet gjort op med begrebet en livsmission.

Missionen kalder fra intetheden.
Vibrerer og runger i det tomme rum.
Stærk. Insisterende. Konstant.
– Der er brug for dig. Der er noget, du skal.

Mine sanser strækker sig til det yderste.
Jeg afsøger rummets fjerneste kroge.
Og sindets mest øde og aflukkede territorier.
Intet afgørende gennembrud.

Lovende fund efterforskes og efterprøves.
Besætter mine tanker og mine håb i en stund.
Svifter. Re-vitaliseres. Dobbelt-tjekkes. Endevendes.
Og arkiveres med stemplet "Ikke gyldig mission".

Men er der overhovedet en mission?
Er der andet end hjernesvind?
Resultatet af udækkede behov?
Manglende anerkendelse?
Eller manglende mening med et fattigt liv?
Er det panikken, der melder sin ankomst?
Nu, kort før lukketid?

Jeg træffer en beslutning: "Who cares? Der er en mission!"
Der er en mission lige så længe,
som jeg orker at lede efter den.
Og så i et lysglimt. I et splitsekund fødes tanken!

– Jamen, allerkæreste Marcel. Din mission er i fuld gang.
Den racer afsted med den eneste hastighed,
universet accepterer: Lysets!

Hver eneste tanke.
Hvert eneste ord.
Hver eneste af dine handlinger
er fuldt integrerede og uundværlige dele af missionen.
Du påvirker alle, du møder. Og alt omkring dig.
Uden dig var verden en anden.
Og du hører den hviske til dig:
– Det er vigtigt, du er her. Det fylder os med glæde.

Og så blev livet pludselig lidt lettere :-)

#36. ODE TIL DEN YDRE VERDEN

TID 2019.04.22 14:17:48 RUM 54.772623 12.060366

BAGGRUND. Det har nok ikke undgået din opmærksomhed, at jeg indimellem har det svært med den ydre verden – mine medmennesker. Ikke med de mennesker, jeg møder, men med den store flok, som jeg ikke kender og ikke møder. Derfor har jeg med jævnlige mellemrum tanker om ...
... tanker om bare at trække stikket. Melde mig helt ud af samfundet. Finde et ensomt lille sted langt oppe i de svenske skove, hvor jeg kan få lov til at gå i et med alting. Skal jeg være helt ærlig, ville det nok ikke være lykken ... men dagdrømme har man da lov at ha'.

Jeg ønsker mig en smuk, lille plet på denne jord.
Hvor jeg kan tilbringe mine sidste år i fred og ro.
Hvor jeg kan udelukke virkeligheden
og finde ro og fordybelse i den indre verden.

Jeg er så træt af denne virkelighed - denne ydre verden.
... ikke kloden, planeten, dyrene og planterne,
men træt af den herskende race og hele dens væsen.
Dette utålelige og arrogante ... menneske.

Dette væsen, der tror, kloden blev skabt for dets skyld.
Der tror, at det kan behandle alt og alle, som det finder godt.
Dette væsen, der mener, der er en nem løsning på alt,
og at udryddelse er noget, der sker
for planter, træer, insekter og dyr ... ikke for mennesker.

Dette væsen skal snart blive klogere ... meget klogere.

Jeg ønsker mig et lille hus - midt ude i skoven.
Jeg vil opleve naturen og årstiderne.
Kigge på dyrene og planterne ... blive venner med dem.
Tale med træerne og rejse lidt i kosmos,
hvis jeg finder et rejsetræ, der har de evner.

Jeg vil bruge al min fritid på min indre verden.
Udforske og rejse i mit indre univers.
Skrive mine oder og blive klogere på mig selv og på livet.
Jeg vil ikke være på nettet eller på telefonen,
men cykle til supermarkedet en gang om ugen ...
Købe mine fornødenheder og uploade mine oder.
Vende cyklen og køre hjem igen.

Og en dag vågner jeg så ikke.
Ligger bare med lukkede øjne i min seng i huset i skoven.
Solsikkerne kigger triste ind ad vinduet,
og myrer og fluer sidder stille på mit ubevægelige bryst.
En lille opmærksom mus opdager et smil om mine læber.
Og smilet viser, jeg ikke er der mere.
Min ånd er draget videre. Fri og glad.

– Har du ikke selv et ansvar, spørger du.
Er der ikke noget, du skulle gøre?

– Jo for fanden da, svarer jeg.
Og jeg har råbt og skreget, tryglet og forbandet.
Og jo mere jeg gjorde det, jo mindre blev der lyttet.
De sidder tilbagelænede i deres komfortable liv
og kigger stolt på de børn og børnebørn,
hvis fremtid de i stedet skulle være i gang med at sikre.
– Og sådan sidder de også,
når lavaen, feberen eller bomben kommer ...
for altid frosset i ligegyldighedens position.

– Jamen, hvad skulle vi gøre,
spørger de ynkeligt, når de står i himlen og vil ind.
Og svaret er så uendeligt simpelt:
– Alt andet end ingenting!

■

#42. PLANETER SNAKKER. UNIVERSER SYNGER.

TID 2019.06.11 13:15:22 RUM 54.772858 12.061014

BAGGRUND. Jeg er fascineret af kosmos. Her finder vi måske svarene på menneskehedens fremtid. Men jeg har ikke tid til at vente ... hverken på Elon Musk eller NASA ... jeg vil have svar her og nu. Så er det dejligt at have sin egen transport. Mine oder om rejser i kosmos er en gren af mine skrivelser ... det startede med "#30. Marcel i træet", så kom "#37. Den 2. rejse" ... og her er altså "#42. Planeter snakker. Universer synger".

- Jeg vil tage dig med på en rejse,
som du end ikke i din vildeste fantasi
ville kunne finde på at bede mig om, sagde rejsetræet.

Jeg stod med armen om mit rejsetræ en tidlig morgen.
Undskyldte som sædvanlig min manglende evne til at være i nu'et.
Hunden, Snar, afsøgte stranden for afskårne hornfiskehoveder,
som supplement til morgenmaden.

- Du placerede en pind på min stamme forleden,
fortsatte rejsetræet.
Uden at vide det, har du udstyret mig med en trajét ...
en styrepind, så vi kan rejse i stilheden.
Jeg har aldrig været der selv, men træernes stier fortæller,
der findes svar om livet på de kanter.

Med et glimt i øjet svarede jeg:
- Allerede da jeg stod op i morges vidste jeg,
at dette ikke ville blive en helt almindelig onsdag.
Lad os komme afsted.

Jeg fløjtede på hunden, Snar, der kom luntende
med et halvt hornfiskehovede i mundvigen.

Det startede med ... ingenting!
Ikke en lyd. Ikke et lys. Ingen lugte. Ingenting.
Ikke en gang fornemmelse af fart.

I denne totale stilhed turde jeg end ikke tale,
så jeg hviskede: Er vi døde nu?
- Vær ikke så utålmodig, sagde træet.
Jeg skal lige lære det her.

Med alle sanser åbne susede vi gennem stilheden.
Det er rummet mellem det mindste og det største.
Tomrummet mellem atomer og planeter.
Og langsomt blev vores sanser skarpere.
Svage lyde nåede vores ører.
Korte lysglimt vores øjne.
En dæmpet mumlen på lave frekvenser.

- De snakker, hviskede træet.
Planeterne snakker - udveksler viden.

Men jeg hørte også toner ...
ja, det var svage, svage toner. Musik? Nej, sang!

- Hvem synger, spurgte jeg.
- Universet synger, svarede træet.
Det er sådan, det styrer alt ...
fortæller alle, at alt er såre godt.

Og vi susede videre gennem stilheden ...
sikke et fantastisk sted.
Her er ingenting og alligevel alting.

Planeternes svage mumlen.
Universets beroligende sang.

- Her kunne jeg være for altid, tænkte jeg.
Og hunden, Snar, nikkede.

- Her har været et rejsetræ før, sagde træet.
Dette er træernes sti.
Nogen før os har efterladt værdifuld viden.

Og vi fulgte rejsetræets intuition
og træernes ældgamle stier i tider uden tal.
En dag - eller nat - jeg ved det ikke ...
mærkede vi alle tre en svag ændring i stilheden.

Som om en myriade af stemmer stille blandede sig
i planeternes og universets sonater.
Og mens lysårene forsvandt bagude,
voksede sangen i styrke og skønhed.

- Vi nærmer os et særligt sted, sagde træet.

Og pludselig eksploderede universet omkring os.
Vi blev kastet ud af mørket ...
og ind i en farvestrålende galakse eller univers.
Fuldstændig stumme af forbløffelse hang vi alle tre
... hunden, mennesket og træet ...
vægtløse midt i et orgie af lys og farver ...
og med lyden af tusinder kor brusende mod os.

- Hvem synger, spurgte jeg.
- Det er sjælene, svarede træet.
De beretter om alt det, de lærte på planeterne,
så universet kan inkarnere hver enkelt til et liv,
hvor ny lærdom venter.

Vi nød det hele i uger eller måneder, måske endda år.
Så en dag siger hunden:
- Jeg vil gerne hjem nu. Jeg savner min kurv.

#61. ET VÆRELSE I MESOZOIKUM

TID 2020.03.22 11:37:22 RUM 54.766326 12.054425

BAGGRUND. Jeg havde brug for fred og ro ... et sted at trække mig tilbage ... et sted, jeg kunne være mig selv. Jeg havde ikke lyst til at give mig hen til meditation ... for mig er det en følelse af, at lade sig føre "intet-sted-hen".

Jeg havde behov for at kunne sætte mig ned og finde roen ... lade alting såvel som ingenting ske. Mærke alting såvel som ingenting. Et sted, hvor jeg kunne "bare være".

Jeg havde brugt nogle dage på at gøre mig klar. Havde tænkt over, hvad jeg skulle have på og bringe med. Så en søndag - midt under Corona-krisen - drog jeg afsted mod min indre verden.

I lang tid bevægede jeg mig gennem min indre bys øde kvarterer. Alt var stille ... jeg tror ikke, det var dødt ... her var bare ikke synligt liv ... ingen havde brug for at komme ud ... og hilse på denne vandringsmand.

Jeg vandrede uden mål og med i et par dage ... regnede med, at jeg ville vide, hvad jeg søgte, når jeg fandt det. På et tidspunkt tyndede det ud i husene ... og snart var jeg ude på landet. Her var der til gengæld liv ... blomster i grøftekanterne, bier og fuglesang ... og kvækkende frøer ... Gud-hjælpe-mig.

Inden længe nåede jeg en skov ... den tiltrak mig - jeg er jo vant til skov og strand i min ydre verden. Jeg mærkede den bløde bund af døde grannåle under fødderne, mens jeg gik dybere og dybere ind i skoven.

Jeg kom til et stort træ ... ikke stort som i Danmark ... nej, stort som i Canada ... der skulle otte mand til at favne om det.

Jeg var lidt træt. Satte mig op af træet. Tog en håndfuld nødder i min rygsæk. Kiggede mig omkring. Lænedede mig lidt tilbage ... og faldt i søvn.

Du ved måske, at træer har en særlig magt over mig? Dette træ var ingen undtagelse. Nogen vil sige, at jeg drømte, men jeg ved bedre ... dette grandiose træ tog mig til sig ... lod mig sive lige så stille ind til sig - ind i sig.

Indeni var der en trappe ... trapper, de går enten opad eller nedad ... denne gik nedad ... tilsyneladende i det uendelige. Jeg ved ikke, hvor lyset kom fra ... om der overhovedet var et lys ... men jeg kunne i hvert fald se trinene tydeligt, så jeg ikke faldt.

Og så sluttede trappen. Der var en dør. Den gik let op, og jeg trådte ind i et lille værelse. Der stod en briks. Et lille bord og en stol. Her var en dejlig duft ... en skovduft ... bare dybere og mere fuldtonet og rig end duften i skoven ved Corselitze.

Jeg følte mig straks godt tilpas. Det var, som om værelset favnede mig ... ganske blidt - ikke påtrængende.

- Velkommen, sagde det.
- Jeg var ventet, tænkte jeg.

I væggen modsat døren var der en stor åbning. Ikke et vindue - bare en åbning. Lyset og en svag brise stod ind, og jeg fornemmede liv udenfor.

Jeg gik derhen og kiggede ud ... jeg så en fantastisk og frodig skov ... kæmpemæssige træer, åbne savanner, den mest blå himmel, jeg nogensinde har set. Og jeg hørte lyde, jeg aldrig havde hørt før ... sikkert fra dyr, jeg aldrig havde set før.

Og der ... fra en trætop måske hundrede meter væk ... lettede en kæmpe fortidsøgle og satte kursen mod mit værelse. Den kom for at hilse på mig ... og efter den kom mindre fugle, flyvende hunde og skabninger, som ville have gjort folkene bag Jurassic Park pavestolte, hvis de havde kunnet forestille sig dem.

Det undrer dig nok ikke, når jeg fortæller, at dagene bare gik. Her i dette værelse fandt jeg den ro, jeg så længe havde søgt. Meget af tiden gik med at hænge i vindueskarmen og betragte livet og det smukke landskab.

Men indimellem satte jeg mig på stolen ... lukkede øjnene og lod lyde og dufte indtage mit sind.

Jeg kunne mærke roen brede sig i mit indre ... alting faldt på plads på smukkeste og mest logiske vis, og jeg blev klar over, at jeg snart kunne tage hjem.

Næste morgen pakkede jeg min rygsæk, stillede mig ved vinduet, der ikke var et vindue, og tog afsked med alt ... ikke farvel, men på gensyn.

Jeg var tilbage i den ydre verden allerede kort efter frokost ... opløftet og glad ... let i kroppen og i hovedet ... både fordi rejsen havde skabt ro og orden i mit urolige og til tider frustrerede sind ... men også glad og stolt over, at mit indre huser så smukke steder.

Rejsen har givet mig overskud og lyst til at håndtere mit liv, som det byder sig til. Jeg har ikke brug for at forstå alting, men har det fint med at vide, at det giver mening, selvom jeg ikke altid ser den og forstår den ...

Det er nok bare sådan, det er ... at være menneske.

#70. VI, DER SKABER EVIGHEDEN

TID 2020.09.26 21:02:12 RUM 54.772363 12.060117

BAGGRUND. Naturvidenskaben mener, at universet blev skabt ved Big Bang. Men hvad var der så før Big Bang? Det er der ingen, som kan svare på. Martinus siger, at universet ikke blev skabt, for det har altid været, og vil altid være ... det er evigt. Og det er heller ikke til at forstå. Når man bruger Martinus og kosmologien som basis for sin udvikling, fylder forståelsen af evigheden en del ... for hvad er evigheden? Hvem skabte så evigheden? Har den også altid været? Mine mange tanker om dette emne skabte en sen nat denne fortælling i mit hoved. Drømte jeg, eller var jeg vågen? Et sted midt imellem tror jeg.

Der er en kvinde, som elsker mig,
og som siger, jeg inspirerer hende.
Hun inspirerer også mig,
og en dag kommer hun til mig og siger:
- Jeg vil elske dig!

Jeg viger tilbage ...
jeg er dobbelt så gammel, som hun er ...
det er ikke passende.
Men hun presser på, og jeg giver efter ...
det er jo det, mænd gør.

Og hun elsker mig,
som jeg aldrig er blevet elsket før ...
ikke med begær, men med kærlighed ...
ikke bare kærlighed til mig, men til alting ...

Og i det øjeblik akten fuldbyrdes
ser jeg mig selv foran en stor, gylden port ...
dørene åbnes langsomt, da jeg berører dem,
og jeg kigger ind i en mageløs verden ...
en fuldstændig azurblå horisont ...
overstrømmet af det dejligste lys
og de smukkeste mønstre,
der danser over himlene.

Jeg kan ikke se andet, men jeg ved,
at denne verden er virkelig.
Jeg ved, at den bag lyset gemmer alt det,
verdener skal gemme.
Og jeg ved, at jeg skal tilbringe æoner her ...
genfødes igen og igen og igen ...
leve hundredevis af liv i denne verden.

Og når tid er, måske om tusinder af år,
vil jeg stå foran endnu en port, som jeg vil åbne
og træde ind til en ny begyndelse
- endnu en ny verden ...

Og sådan vil det fortsætte ... port efter port ...
liv efter liv ... verden efter verden ...
i det uendelige ... til evig tid ...

Og i det øjeblik kommer jeg til at mindes en svunden tid.
Jeg boede i Munkfors i Sverige og rejste i kosmos.
Jeg troede, at evigheden var skabt
af de højeste væsener ... af de første af guderne.
Men en lyskugle såede tvivl i mit sind, da den sagde:
- Kun den, der skabte evigheden - forstår evigheden.

Og nu ser jeg, at kvinden, der elsker mig,
med sit kærlighedsbudskab har lært mig,
at det er mig, der skaber evigheden.
Det er mig ... og dig ... ja, alt der lever.
For det er os, der åbner portene.
Det er os, der bebor de mange verdener.
Os, der lever de mange liv
og deler dem i kærlighed med andre.

Evigheden blev ikke skabt ved et trylleslag.
Evigheden skabes hver eneste dag ...
af os og af alt, der lever.
Evigheden er, fordi livet er.
For uden livet kan evigheden ikke være.

#82. HISTORIEN OM MIG & MARCEL

TID 2021.04.26 23:01:13 RUM 54.782316 12.073186

BAGGRUND. Marcel dukkede op, da jeg skrev min første ode, og over årene kom han tæt på mig ... blev mit alter ego. Jeg kunne ikke forestille mig at leve uden ham ... og det kom jeg heldigvis heller ikke til.

Marcel trådte ind i mit liv 21. juni 2018. Jeg ved det så præcist, fordi det var den torsdag, jeg skrev min første ode ... "#1. Ode til Marcel".

Jeg havde aldrig kendt nogen, der hed Marcel. Og alligevel besluttede jeg i løbet af den time, der gik, fra jeg satte mig ved computeren, til jeg havde skrevet "Ode til Marcel" ... at hovedpersonen skulle hedde Marcel, og at han skulle være mit andet jeg ... mystisk ... sådan noget sker da ikke bare lige.

Jeg kan ikke sige "jeg mødte Marcel" ... for han introducerede sig aldrig. Han plantede bare navnet "Marcel" i mit hoved, og solgte idéen om, at jeg måtte have et alter ego, når jeg skrev mine oder ... en med-skribent ... eller en "medskyldig", som han kaldte det med sit typiske glimt i øjet.

Samtidig lod han et lille ord falde om, at det måske var en meget god idé at nummerere mine værker, så man kunne se min udvikling, hvis der nu skulle komme mange af slagsen ... hvilket der jo som bekendt gjorde.

I begyndelsen havde vi ikke meget samkvem ... jeg var ikke særlig bevidst om hans tilstedeværelse. Men jeg brugte ham indimellem, når jeg skrev ... så fik han en birolle eller måske en hovedrolle i en ode, når jeg var træt af at skrive jeg, jeg og jeg.

Og hen ad vejen udviklede han en personlighed. Jeg ved ikke helt, om det var, fordi jeg lærte ham bedre at kende, eller om jeg bare skabte hans egenskaber i mit hoved. Men jeg fik mere og mere glæde af ham, og jeg tror også, han havde det sådan med mig.

Vi mødtes ganske ofte på stranden eller i skoven, og hen ad vejen begyndte vi at tale en del sammen. Det var ganske let og lige til, fordi vi rent intuitivt forstod hinanden ... ja vi læste indimellem hinandens tanker ... og vi afprøvede idéer på hinanden. Jeg vil gå så vidt som til at sige, at han blev min største inspirationskilde.

Når jeg skriver om ham, føler jeg næsten, at jeg beskriver mig selv. Det er virkelig mærkeligt, for selvom vi ligner hinanden på visse punkter,

så er vi som ild og vand på alle andre. Hvor jeg er den indadvendte og tilbageholdende, er Marcel den udadvendte og braldrerøven, der kan lide at spille op og blive set ... nå ja, måske at blære sig lidt.

På trods af det - eller måske på grund af det ... elsker jeg ham. Jeg elsker at se ham føre sig frem, når han spiller op og performer. Jeg elsker at sidde i baggrunden og nyde hans glæde, spontanitet og livsmod.

I disse stunder undrer jeg mig over hans sammensatte personlighed ... hvordan kan den spradebasse være lige så intuitiv og skarp som jeg selv, når det gælder om at se sammenhænge og skabe forståelse i myriader af data. Jeg er jo en tankens mand ... han en festabe ... men ikke desto mindre ... det kan han altså.

Så vi kommer vidt omkring på vores tankerejser ... ud i kosmos og ind i mikrokosmos ... vores eget indre. Jeg er ellers meget til ensomhed,

men jeg må indrømme, at jeg nyder at rejse med Marcel ... jeg får simpelthen mere ud af mine rejser, når han er med.

På en af disse rejser i vores eget indre var vi kommet ud på landet. Livet manifesterede sig overalt omkring os ... insekter, fugle, dyr og planter kæmpede om vores sansers opmærksomhed. Marcel og jeg hvilede os side om side med ryggen mod et kæmpemæssigt træ ... jeg mærkede vores samhørighed stærkt, og jeg vidste pludselig, at det var nu, jeg skulle stille ham det spørgsmål, der så længe havde martret mig.

- Hvem er du egentlig, Marcel? spurgte jeg.

Længe var der stille ... lydene omkring os forstummede nærmest ... så svarede han:

- Jeg har ventet dette spørgsmål længe, og jeg ved, at svaret betyder meget for dig. Men jeg kan ikke fortælle dig det ... for jeg ved det ikke.

Jeg kunne mærke ærligheden i hans ord ...
og en del frustration ...
han ville ønske, han vidste det ...
både for sin egen og for min skyld.

- Marcel, sagde jeg.
Jeg ved, jeg er født i København.
Landet hedder Danmark. Planeten Jorden.
Vores solsystem er en del af Mælkevejen.
Datoen var den 13. marts 1951.
Og min art hedder mennesket.
- Hvem er du? Du må da vide et eller andet.
- Jeg ved kun én ting, svarede han.
Jeg ved, at vi to hører sammen.
Jeg ved, jeg skal hjælpe dig.
- Ja, og så ved jeg, at jeg ikke er et menneske ...
i hvert fald ikke sådan rent fysisk ...
Jeg er nok en ånd - hvad det så end er.
Eller måske en engel - hvad det så er.

Tættere på det kom vi aldrig.
Vi accepterede stiltiende, at det spørgsmål
skulle forblive et mysterium for os begge.
Accepten blev en forløsning,
og selvom spørgsmålet lå i vores baghoveder

til vores sidste dag sammen,
forstyrrede det aldrig siden vores samvær.

I stedet fokuserede vi på alt det, vi kunne sammen ...
rejserne i kosmos og i den indre verden ...
samtalerne om livet og meningen med det ...
analyserne og forståelsen af vores jæg'er ...
og jeg kan roligt sige på vores begges vegne:
- Livet føltes mere fyldestgørende
end nogen af os nogensinde havde turde håbe på.

Marcel lærte at leve med uvisheden om sit ophav ...
og jeg ved, det i perioder var svært for ham.
Men han vidste, hans mission var at passe på mig,
og den lod han fylde sit liv.

På min sidste dag stod han ved mit leje ...
tog min hånd ... to gamle venner ...
jeg kiggede mig tilbage, da jeg drog afsted ...
han stod der stadig ... med min kolde hånd i sin ...
trofaste, gamle Marcel.

#83. SKYGGER PÅ VEJEN

TID 2021.05.06 21:49:28 RUM 54.761623 12.046519

BAGGRUND. Jeg har ikke høje tanker om den måde, som jeg har håndteret mit liv på ... faktisk synes jeg, at jeg har spildt det godt og grundigt. Hele tiden vendt ryggen til det, jeg gerne ville have ... enten fordi jeg var genert, eller fordi der var noget, som var vigtigere. I mine sidste år arbejdede jeg hårdt for at kompensere for dette sløseri ... for at skabe en følelse af sand værdi. Det var i den proces, jeg måtte revidere min opfattelse af mine første mange år.

Jeg syntes, jeg havde spildt mit liv.
Næsten 50 års kampe forekom frugtesløse.
Hele vejen havde jeg gjort mit bedste - ja mere til.
Sprunget over, hvor gærdet var højest ...
tvunget mig selv fremad, når alt var sværest ...
flygtet fra nu'et, fordi jeg måtte videre.
På evig jagt efter anerkendelse ...
nej, ikke bare anerkendelse ...
men MERE anerkendelse ...
hele tiden MERE MERE, MERE.
Det var ikke af grådighed, men af nød ...
af ren og skær nødvendighed
for at leve op til de høje forventninger,
jeg havde til mig selv og til livet.

Men der kom en dag ... det gør der jo ...
hvor jeg måtte sande,
at kampene havde været forgæves.
Jo ... noget havde jeg da nået ...
en del anerkendelse var i årenes løb
rent faktisk faldet i min turban.
Men jeg var ikke tilfreds.
Når jeg kiggede bagud, så jeg slagmarker ...
slagmarker så langt øjet rakte ...
indimellem enkelte mindre højdepunkter,
hvor mit symbol blafrede som et lille flag.

Jeg smilede skævt ...
jo, der var da nogle sejre,
men når man vejede gennemsnittet,
blev farven rød ...
røde tal var den ubarmhjertige sandhed.
Jeg tog det som en mand,
bebrejdede ikke mig selv,
fordi jeg vidste, jeg havde gjort mit bedste ...
og det var slet ikke dårligt ... men heller ikke
godt nok til at nå de skyhøje mål,
jeg havde haft på kornet.

Så ... jo ... det virkede temmelig spildt ...
mit liv altså ... de første 20 barneår
og de følgende nogle-og-fyrre arbejdsår.

Men så skete der noget.
Jeg kontaktede en gammel samarbejdspartner,
fordi jeg var i tvivl om et projekt.
- Du er den eneste, der kan hjælpe mig, sagde jeg.
Fordi du er den dygtigste, og jeg stoler på dig.

Han blev rørt over min henvendelse,
og vi talte om projektet i timevis ...
kunne vi lægge gammel viden og vaner fra os?

Kunne vi lave et samarbejde
baseret på de personer, som vi nu var blevet?
Kunne vi fastholde en tilgang funderet på glæde
og varige værdier - fremfor på penge?

Jeg var opløftet i flere dage efter vores samtale,
og en morgen på min tur med Snar,
slog det mig pludselig:
- Jamen, mit liv er slet ikke spildt.
Når jeg kan skabe og bevare sådanne kontakter
over et spænd på 40 år eller mere,
er det jo en hån mod livet at kalde det spildt.
Hvad bilder du dig ind, knægt!?

Og jeg kom til at tænke på andre af samme karat.
Når jeg opregnede dem i hovedet, var der
ikke bare én, men nærmere to håndfulde af dem.

- Hvordan har jeg tilladt mig at kalde livet spildt?

Jo ... fordi jeg på min hastige færd gennem årene
på jagt efter livet, lykken og anerkendelsen ...
til sidst måtte erkende, at målet stadig lå forude.
Jeg måtte se nederlaget og alle de spildte kræfter
i øjnene.

Men hvad jeg ikke vidste var,
at livet, lykken og anerkendelsen var alt det,
der fløj forbi mig i min hovedløse jagt fremad.
Jeg vidste heller ikke,
at alle de gode og dygtige mennesker,
jeg bare så som skygger på vejen
trods alt havde set mig og anerkendt min kamp.
De havde accepteret mit flygtige håndtryk,
før jeg drog videre, og de huskede mig ...
Og jeg ved i dag,
at jeg kan vende tilbage til hver og en og sige:
- Jeg har brug for din hjælp.

... og jeg ville få den.

#88. TRISTESSE

TID 2021.08.11 11:23:11 RUM 54.784259 12.053578

BAGGRUND. Jeg følte mig trist. Selvom meget var godt i livet, så kunne jeg ikke nyde det. Glæden indfandt sig ikke, og selv når den prøvede at muntre mig op, vendte jeg mig fra den ... havde ikke lyst ... ikke lyst til noget overhovedet.

Disen hang overalt.
Den begyndte omkring knæhøjde
og sluttede 3-4 meter oppe i luften.
Det var en let og tynd dis, ...
hvid og gennemsigtig, som den fineste tyl.
Men alligevel dæmpede den både lys og lyde ...
alting virkede som pakket ind i vat.

Jeg bevægede mig stille rundt
i gaderne og stræderne i min indre verden.
Her var så stille, at jeg næsten ikke turde trække vejret.
Alt var fuldstændigt øde ... virkede dødt.

Jeg var draget afsted lidt over middag
den første mandag i august.
Igennem et par uger var min tristhed taget til ...
jeg kunne ikke sætte ord på ... kunne ikke forstå,
hvorfor jeg ikke kunne glædes
over mit enkle og berigede liv.

Og nu var jeg så i byen ... disen hang overalt,
selv da jeg bevægede mig væk fra centrum
og fortorvene skiftede til grøftekanter
fulgte disen mig.
Jeg stoppede et øjeblik for at lytte ...
der måtte da være en svag summen af bier ...
en fjern kvinden af en fugl ... eller et kvæk af en frø ...
men nej ... ingenting ...

Så nåede jeg skoven,
og jeg smilede lidt for mig selv,
da jeg så det kæmpestore fyrretræ,
hvor jeg for et års tid siden
havde fundet indgangen til mit lønkammer ...
et lille værelse i forhistorisk tid.
Det trak i mig for at besøge værelset ...
nogle få dage i mental vægtløshed forekom attraktivt.

Men jeg vidste, jeg var på en mission ...
jeg havde en opgave ...
måtte løse mysteriet med min tristesse.
Så jeg satte mig op af træet, og mens jeg fornemmede
århundreders fortællinger i den grove bark,
lod jeg tankerne tage på himmelflugt ...
– Drag ud og undersøg alting, sagde jeg til dem.

Jeg må have døset lidt, for jeg vågnede,
da jeg fornemmede en tilstedeværelse.
Jeg åbnede øjnene ...
og kunne ikke lade være med at smile.
Dér foran mig ... 2-3 meter væk ... sad han ...
min gamle kombattant ... 'dæmonen'.

Jeg havde ikke set ham eller tænkt på ham,
siden jeg for et par år siden havde jaget ham
i en skummel gyde i min indre verden.
Dengang kunne jeg have elimineret ham ...
løst ham fra hans opgave,
men jeg kunne se værdien af hans mission
og endte med at acceptere hans tilstedeværelse.

Han betragtede mig i stilhed og kærligt ...
– Long time no see, sagde han så med sin pibende
stemme.
– Du er blevet gammel, sagde jeg bare.
– Det er det, der sker, når man lever længe nok ...
det tror jeg ikke, man skal klage over, svarede han.

Jeg smilede. Jeg kunne lide ham,
selvom hans opgave var at piske mig til nye præstationer,
når jeg blev lidt for magelig og glad.
– Det er disen, sagde han så.
Du er her på grund af disen, ikke sandt?
– Jeg er bare trist, svarede jeg. Kan ikke forstå hvorfor.
– Det er disen, sagde han igen.

Og han forklarede mig nu,
at disen i virkeligheden er en behandling ... en kur ...
– Når din hjerne møder problemer,
som den ikke kan håndtere, skærmer den sig selv,
sagde han.
– Disen gør problemerne mindre synlige ...
lægger en dæmper på dem ...
giver din hjerne tid til at sunde sig ... blive stærk igen.
– Følelsen er nem at forveksle med tungsind,
men du skal vide, at din tristesse er et tegn på,
at der er en helingsproces i gang.

Jeg kiggede på ham ...
fornemmede hans ubetingede kærlighed til mig,
og jeg mærkede taknemmeligheden fylde mit indre.
– Jeg kan ikke være noget helt dårligt menneske,
når jeg møder så meget kærlighed, tænkte jeg ...

Jeg vinkede til ham ... gav tegn til,
at han skulle sætte sig ved siden af mig.
Han rystede på hovedet ...
– Jeg har ikke tid, sagde han. Inden længe er du ovenpå,
og så skal jeg være klar til at piske dig afsted igen.
Det er jo derfor, jeg er her ... det husker du vel?
Jeg nikkede ... vidste kun alt for godt,
at det endnu ikke var lykkedes mig
at modstå hans påvirkning ...

Jeg havde endnu ikke fundet roen i livet ...
havde endnu ikke lært at afholde mig fra at forcere alting.
Jeg rejste mig og begyndte hjemturen ...
allerede da jeg nåede tilbage til byen,
var disen næsten væk ...
Jeg kiggede op ... himlen strålede lyseblåt,
og jeg standsede for at nyde øjeblikket.
I det samme kom mine tanker myldrende hjem
fra deres rejse ... glade og ivrige
efter at fortælle mig om deres oplevelser.

– Rolig nu, sagde jeg, rolig nu ... vi har tid nok.
Og mens jeg mærkede min hjerne blive stadig stærkere
og mit indre fyldes med glæde og taknemmelighed,
lyttede jeg med undren og vantro
til tankernes fantastiske fortællinger
fra lige så fantastiske og fjerntliggende egne.

Og sådan skifter livet ...
opture og nedture ... glæde og tristesse ...

Og hvad skal jeg lære af dette?
Jo ... jeg tror, det handler om at være til stede i dem alle.

#91. FRIHEDEN VANDRER ALDRIG ALENE ...

TID 2021.09.17 14:16:21 RUM 54.782333, 12.073139

BAGGRUND. Nogle mennesker føler, at retten til selv at bestemme over deres liv trues i disse år ... de kræver deres frihed tilbage. Men det forekommer mig, at de tror, frihed er gratis ... at de ikke er opmærksomme på, at der altid følger ansvar og konsekvens med frihed. Hvad nu, hvis deres frihed begrænser andres frihed? Og hvis der følger nogle konsekvenser med fastholdelsen af deres frihed ... er de parate til at leve med disse konsekvenser?

De var en højst umage trio,
som de lå der ... lidt væk fra vejen
under en skyggefuld, gammel eg ...
En flodhest. En abe. Og en kamel.

Men ikke desto mindre hørte de sammen.
De havde vandret hele den foregående dag ...
ja, også dagen før, og dagen før den ...
i virkeligheden havde de vandret sammen
lige så længe de kunne huske ...
det giver vel en slags samhørighed?

I vejkanten stod en tung trækvogn.
Den indeholdt alle deres ejendele ...
som i øvrigt ikke var mange ...
men noget havde man da brug for,
når livet blev levet på farten.

Aftenen før var de blevet enige om,
at den store, skyggefulde, gamle eg
med det dejlige, grønne græs nedenunder,
frugttræerne nogle få meter væk
og en lille kilde med klart, koldt vand tæt på ...
var et godt sted at overnatte.

– Livet er godt, mumlede kamelen,
mens den gumlede på morgenmaden,
som bestod af en stor tot, saftigt græs.
Kamelen var en lidt stramtandet dame,
men hun besad et klarsyn og en dømmekraft,
som havde reddet trioens
ud af mange genvordigheder.
Oppe fra et af frugttræerne
med munden fuld af moden mangofrugt,
istemte aben:

– Hvad har vi gjort, siden vi har det så godt?
Han var en voksen herre med lidt grå stænk,
men det var hans skarpe syn og hurtige reaktioner,
der havde sikret ham den vigtige post
som gruppens spejder.
De hørte nogle brummelyde henne fra kilden ...
– Der er ikke vand nok til et ordentligt morgenbad,
brummede den knapt to tons tunge flodhest.

Han var outsideren blandt de tre ...
en bomstærk buldrebase
og så god som dagen var lang,
men meget egocentreret.
Han så kun verden fra sit eget synspunkt,
og var ofte ud til bens og impulsiv.
– Hvad laver vi egentlig her,
fortsatte flodhesten sine brokkerier.
Så væltede han sig ud af kilden ...
han var våd på en lille stribe ned af ryggen ...
resten af hans enorme korpus var knastørt.

– Jeg er træt af det her liv, sagde han.
Kilometer efter kilometer og det eneste, man ser
er støvede landeveje og udtørrede kilder.
– Jeg tror, I bringer mig uheld ...
nu prøver jeg lykken på egen hånd.

Og væk var han ...
flodheste kan være ret hurtige, når det tager dem.

Kamelen og aben så bestyrkede på hinanden ...
– Jamen, det går jo ikke, sagde kamelen.
Aben ville også have sagt noget, men kunne ikke,
fordi munden var fuld af moden mango.

Da den havde tygget af munden, sagde den:
 – Han har alle dage været en rebel,
 måske skulle vi bare lade ham prøve lykken?

– Du har ret, sagde kamelen.
 Men vi kan ikke lade ham i stikken ...
 vi hører sammen ... det ved du jo ... og i øvrigt
 kan vi to slet ikke trække vognen alene.
 Vi må lade den stå og følge efter ham,
 så vi kan hjælpe, hvis han kommer i problemer.

Og så hastede trioens to tredjedele uden vogn
 hen ad den sti, hvor flodhesten var forsvundet.

De havde gået en time eller to ...
 det varme vejr havde tørret landskabet ud,
 så det var kun abens evner som spejder,
 der gjorde det muligt at følge flodhestens spor.
 Pludselig hørte de hans stemme ...
 den var ikke vred, som den plejede ...
 nærmest ynkelig og klagende ...
 – Hjælp ... hjælp mig, hørte de deres ven kalde.

De kom styrtende gennem et sving på stien
 og havde det ikke været for den forudseende kamel,
 der greb aben i kraven
 og satte forbenene hårdt i jorden,
 havde de lidt samme skæbne,
 som deres ven, flodhesten ...
 han lå langt ude i et hul fyldt med kviksand.

– Lig stille, kommanderede aben,
 ellers synker du helt i.

Flodhesten, der ikke var vant til at modtage ordrer,
 plirrede med øjnene, men rørte sig ikke.
 Imens havde kamelen fundet et væltet træ,
 som den nu med alle kræfter
 forsøgte at skubbe hen mod flodhesten,
 der kun havde hovedet over sandet ...

– Grib fat i grenene, hylede aben skræmt,
 skynd dig!

Men flodhesten kunne ikke bruge forbenene,
 der blev holdt nede af det tunge sand.
 – Brug munden ... for fanden da, hylede aben.
 Tænk dig dog om, dit store drog!

Flodhesten ræsonnerede, at det var vigtigere
 at redde livet, end at reagere på fornærmelsen,
 og med den store mund lykkedes det ham
 at få fat i en af grenene.

– Hold fast, skreg aben,
 mens kamelen skubbede til træstammen,
 så den nærmede sig kanten af hullet.
 Kort tid efter sad flodhesten på sikker grund ...
 han stønnede efter anstrengelserne
 og kiggede taknemmeligt på sine venner:

– Der var bud efter mig, sagde han så.
 Aben og kamelen kiggede på ham,
 og da han havde fået vejret igen, sagde aben:

– Kære ven, frihed er vigtig for os alle,
 men husk ... når du beder om den,
 følger der ansvar og konsekvens med.
 Din frihed giver ikke mening,
 hvis den berøver andre deres.

Igen plirrede flodhesten med de små øjne ...
 så nikkede han og lod som om,
 han forstod abens ræsonnementer ...
 Og så gik de tre venner tilbage ad den vej,
 de var kommet fra ...
 for at hente trækvogn og ejendele.

Flodhesten lod sig beredvilligt spænde for vognen ...
 han var jo den eneste, der kunne trække den.

Aben fandt en behagelig plads på toppen af læsset,
 hvorfra han kunne spejle fremad og holde vagt,
 og kamelen sikrede bagtroppen
 med sit gyldne overblik ... og skubbede i øvrigt på,
 når flodhesten indimellem var ved at miste pusten.

Og sådan fandt de igen sammen på livets vej ...
 aben, der hed 'Ansvar',
 kamelen, der var døbt 'Konsekvens' ...
 og flodhesten med navnet 'Frihed'.

Da de stoppede om aftenen,
 og lå og hvilede sig i kanten af en skov,
 sagde flodhesten eftertænksomt til aben:
 – Nu forstår jeg det, du sagde i formiddags ...
 Friheden vandrer aldrig alene, vel?

Kamelen og aben kiggede på hinanden og smilede.
 Så sagde kamelen:
 – Kære Frihed, du er en meget klog flodhest.

Og på trods af,
 at de var tre meget forskellige størrelser,
 rykkede de sammen og forsøgte på bedste vis
 at give hinanden et kram.

#94. ... ALENE ...

TID 2021.10.09 16:00:13 RUM 54.778916 12.066871

BAGGRUND. Jeg tænkte, om mine lejlighedsvis nedture og problemer med at finde mig til rette i livet handlede om min manglende opfyldelse af menneskets mest grundlæggende drift ... ja, vel nærmest pligt: Forplantningen. Men da jeg satte mig for at skrive oden, endte jeg et helt andet sted ... og det sted gav meget mening. Så må det andet emne vente til en anden gang.

Ikke nogen at vise sit nærvær ...
 eller sin kærlighed.
 Ikke nogen at tale med ...
 blive klogere sammen med.
 Ikke nogen at pjatte med ...
 blive dummere sammen med.
 Ikke nogen at opleve sammen med ...
 og tale minder med ...

... alene ... helt ... alene ...

Ikke nogen at skændes med ...
 ikke engang noget at skændes om.
 Ikke nogen at bebrejde noget ...
 ikke engang noget, der er bebrejdelse værd.
 Ikke nogen at være sur på ...
 udover mig selv.
 Ikke nogen til at trække mig ud af surheden ...
 udover mig selv.

... alene ... helt ... alene ...

Til gengæld ... er der tid nok ...
 tid ... til at gøre lige det, jeg har lyst til ...
 til at tænke alle de tanker, jeg har lyst til ...
 se alle de venner, jeg har lyst til ...
 tage alle de morfar'er, jeg har lyst til ...

Jeg kan lade livet føre mig præcis derhen,
 hvor jeg har lyst til at være ...
 jeg kan dvæle der, hvor livet føles godt ...
 der, hvor virkelysten blomstrer ...
 og jeg kan lade den virke og skabe ...
 nå uanede højder ...
 for ingen stiller krav til mig ...
 ingen har forventninger til mig.

Men jeg kan også forfalde til mismod ...
 netop fordi ingen forventer noget af mig ...
 jamen, jeg vil så gerne give ...
 at give gør mig glad.
 – Så bed mig dog om noget ...
 hvad som helst ... hvad ønsker du dig?

Men tavsheden er total ...
 katten gaber og ligner en, der vil sige noget,
 men der kommer ikke en lyd.
 Jeg hænger mismodigt på den trebenede taburet ...
 solen står ind af vinduet ...
 og afslører støv og kattehår i vindueskarmen.

Den stråler og forsøger at opmuntre mig ...
 men jeg vil ikke opmuntres ...
 jeg vil have lov til at være trist ... føle mit mismod ...
 jeg vil mærke depressionen snige sig ind på mig ...
 tage over ... dræne mine ressourcer.

Jeg vil ned i hullet ... ned på bunden ...
 helt derned, hvor der kun er én vej at vælge ... op!!
 Der vil jeg ligge lidt ...
 lige til jeg længes tilbage til lyset ...
 alt fra minutter til dage.

Så stiger jeg langsomt op ... lyset varmer ... er dejligt ...
 ganske som jeg husker det ...
 og mine tanker, som vægrer sig ved
 at følge mig til bunden ...
 kommer mig nu i møde ...
 idéerne sprudler og knævren står ikke stille ...

Jeg smiler stille for mig selv ...
 ... alene ... helt ... alene ...

#97. HVEM ER DU? TØR DU KIGGE?

TID 2021.11.10 14:47:18 RUM 54.766738 12.055000

BAGGRUND. Spørgsmålet om at kende mig selv er helt centralt for den proces, jeg befinder mig i. Jeg ønsker at forstå livet ... universet ... det guddommelige. Jeg vil forstå alting, og jeg ved, det hele begynder med mig selv. Forståelsen af mig selv er ganske enkelt broen til mere viden. Så jeg må kigge indad ... for jeg er selv det hele ... alting findes i mig. Der er kun én hindring ... kun ét spørgsmål: Tør jeg kigge?

I de mest kringlede kroge af mit sind ...
i min indre verdens dybe og mørke oceaner ...
ude på de mest ugæstfri og golde stepper ...
langt inde i de frodigste og farligste urskove ...
og ... måske ovenikøbet ... i den uendelige stilhed
mellem min krops molekyler og atomer ...

I denne indre verden vil jeg planlægge jagten.
Her vil jeg gennemføre min ekspeditioner ...
afdække og dokumentere de vigtige vidnesbyrd ...
brudstykkerne ... alle de små historier og beviser,
alt det, der sammen danner historien ... om mig ...

Jeg ved, det bliver en livslang opgave,
og erkendelserne vil indfinde sig drypvis.
Tålmodighed er kodeordet,
og processen lige så vigtig som målet.
At tage sig tid er ikke min kernekompetence,
men desværre den eneste vej.

Imellem de enkelte ekspeditioner
vender jeg tilbage til den ydre verden ...
sætter mig med ryggen op af en sten
på stranden ved Corselitze.
Og mens Snar snuser til hundelorte
og nipper til rådden tang med fiskesmag ...
gennemgår og arkiverer jeg mine oplevelser.

Indimellem når sandhederne om mig selv
er mindre flatterende,
end jeg umiddelbart har lyst til at acceptere,
må jeg tage en lille pause og sunde mig ...

I disse stunder kigger jeg ofte op og siger stille:
– Du skabte mig - ikke jeg.
Så mærker jeg, han smiler tilgivende ...
og jeg tænker:
– Kan han tilgive, kan jeg også ...

Og dog er det disse ubehagelige sandheder,
jeg sætter mest pris på ...
det er dem, mit sind gør mest for at skjule ...
de er gemt bag hemmelige døre i mit indre.
Men det er også dem, der gør størst forskel,
når de afsløres og erkendes ... både
fordi de fortæller afgørende ting om mig selv,
og fordi de er begyndelsen på den spinkle sti,
der leder til forståelse af altet.

Og når vejen bliver ufremkommelig,
når trætheden og mismodet dominerer,
og alting i mig ønsker at stoppe ekspeditionen ...
så ved jeg, at det er i de øjeblikke,
jeg skal dykke dybt i selv'et ...
og dér finde modet til at møde frygten.

Og når jeg endelig står foran den låste
eller - som oftest - helt usynlige dør,
hæver jeg sværdet og bryder barrieren
til en ny, frygtelig sandhed om mig selv.
Den strømmer ud som en flygtig luftart ...
ja, nærmest som en ånd ...
omslutter mig og holder mig fast i et jerngreb ...
lige indtil jeg åbner mit sind og slipper den ind ...

Jeg ved, erkendelsen bliver nådesløs og frygtelig ...
– Er det virkelig mig? tænker jeg,
da sandheden folder sig ud for mit indre øje.
Jeg lader mig falde bagud i fortvivlelse og sørgmod ...
svæver frit i luften ... gør ingenting ...
ikke en eneste bevægelse ... ikke en tanke ...
... kun dyb fortvivlelse ...

Efter en stund vågner mit selvværd igen ...
ganske stille forsøger det at komme sig ...
og med svag stemme hvisker det til mig:
– Du er god nok ... husk, du er god nok.
Det er vi alle.

Og ganske langsomt samler alting sig ...
fra alle sider strømmer brikker og brudstykker
til det fælles mødested ... jeg'et.

Jeg vender hjem til den ydre verden ...
min krop sidder stadig lænet op af stenen ...
og nyder havet foran sig og skoven bag sig.
Nænsomt lader jeg igen jeg'et
strømme igennem mit fysiske hylster,
og mens jeg trækker vejret langsomt og dybt ...
fylder taknemmelighed og glæde mit indre.

Endnu en milepæl er nået ...
endnu et skridt på vejen til større forståelse ...
af mig selv ... og af alting.
Jeg fornemmer et anerkendende nik ...
jeg løfter hovedet ... kigger op ... og smiler.

#98. MEMORY LANE

TID 2021.12.04 13:11:42 RUM 54.784540 12.053370

BAGGRUND. Jeg oplever en stor følelse af tab forbundet med fortiden. En fornemmelse af, at alt, der var, er væk. Men jeg nægter at acceptere det, for et eller andet sted inden i mig selv fornemmer jeg, at det er her stadig. Eller også er det bare indbildning, fordi jeg ikke kan bære, at det er væk.

Nu er jeg heldigvis forsynet med en god fantasi, så det, der er umuligt for andre, er måske muligt for mig ... fx. at hente minderne hjem, hvor de hører til.

Jeg var aldrig lykkeligere end i fortiden ...
den står i et særligt skær for mig.
Men nu ... i mine stille stunder,
når jeg sidder alene med minderne ...
må jeg erkende, at fortiden er væk.

Jeg har kun nogle svage billeder i mit indre ...
en slags bevis på, at det vist nok skete.
Men alle de følelser, der hørte med ...
glæde, angst, vrede, sorg ... og fremfor alt ...
fornemmelsen af samhørighed
og duften af et sprudlende liv
... alt det er nu udenfor min rækkevidde ...

Jeg kan næsten ikke bære det ...
vil ikke, at det forsvinder ... og jeg føler,
at hvis jeg slipper nu, er det væk for altid.

Jeg mærker, hvordan fortvivlelsen dræner mig ...
ikke den mindste fysiske energi at mobilisere ...
ikke en eneste tanke står op for mig og siger:
- Jamen, hallo ... helt væk er det vel ikke?

Jeg falder lidt sammen ... venter ...
tør næppe trække vejret ... sekunderne tikker.
Så mærker jeg en svag uro dybt i mit indre,
hører slæbende skridt ... de bliver raskere ...
og der imod mig kommer han ... krigeren ...
min trofaste væbner i alle livets kampe.
- Så let giver vi os ikke, buldrer han,
og giver mig et kram, så jeg mister pusten.

Jeg mærker, at kampgejsten tøvende indfinder sig
ved tanken om, at vi nu er to til at bekæmpe
denne kosmiske urimelighed.
Og med min gamle ven ved min side
sætter jeg kurs mod min indre verden.

Og den er slet ikke, som den plejer at være ...
for én gangs skyld pulserer den med liv ...
jeg genkender scener fra min fortid,
og forsøger at kontakte folk, jeg husker ...
men de ser lige igennem mig.
- De kan ikke se mig, tænker jeg og gyser lidt.
Er også *dette* bare billeder ... kun en film?

Jeg begynder at miste modet ...
men mærker, at krigeren holder mig fast ...
- Så let giver vi os ikke. Vær tålmodig,
hvisker han i mit øre.

Så vi sætter kursen ud af byen ... ud på landet.
Men knapt er vi kommet væk fra alfarvej,
før jeg opdager en hale af mennesker efter os.
Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre
og beslutter at lade som ingenting.
Inden længe kommer vi ud til det store træ i skoven
- den canadiske fyr, hvor jeg fandt mit lønkammer ...
et lille værelse i mesozoisk tid.
Jeg sætter mig ... læner mig op
af dette århundreder gamle træ og lukker øjnene ...

Det kommer nærmest som en hvid eksplosion ...
dog ikke ubehageligt, men kærligt og trygt ...
og med en styrke så overbevisende,
at jeg ved, det ikke nytter at kæmpe imod.
Det har jeg heller ikke lyst til ...
for jeg mærker, det er livet, der omfavner mig.

Og midt i denne rus begynder billederne at køre.
Mit livs højdepunkter og lavpunkter
strømmer ud fra menneskene omkring mig ...
mennesker jeg kendte engang.
- Det er fuldstændigt som at være der, tænker jeg.
Duftene, lydene, omgivelserne ...
og så alligevel ikke helt ... det er bedre ...
for jeg fornemmer flere lag og større dybde
end nogensinde tidligere.

- Sådan var det aldrig, tænker jeg.
Så tæt var jeg ikke på dem ... dengang ...
sådan oplevede jeg dem ikke ...
sådan viste livet sig aldrig for mig.
Eller ... måske så jeg det bare ikke ...
var ikke opmærksom nok ... eller turde ikke kigge?

- Alderen har gjort mig bedre til at åbne mig
og tage imod, tænker jeg.
Og jeg oplever, hvordan jeg heles og styrkes,
mens minde efter minde hæfter sig til mit hjerte ...
falder til ro og bliver en del af mig.

Glædestårerne løber ned ad mine kinder ...
og jeg mærker, at livet favner mig ... igen og igen ...
og med omfavnelsen følger ro og erkendelse ...
erkendelse af, at hele mit liv ... nu er *mit* eje.
Min fortid er ikke bare tanker og minder,
som mit intellekt kan genkalde ...
nej, det hele lever i mig og vil følge mig altid ...

Midt i denne glædesrus erkender jeg,
at en lille tak er på sin plads, og jeg vender mig ...
men den gamle kriger er allerede langt nede ad vejen.
Og mens jeg kigger efter hans hærbredde ryg ...
hæver han en arm og vinker ...

#99. OM AT SEJLE MED VINDEN

TID 2021.12.15 23:06:15 RUM 54.777540 12.064850

BAGGRUND. Én ting er sikkert ... der sker ikke noget nyt, hvis du bliver ved med at gøre det, du altid har gjort. Jeg styrede og kontrollerede mit liv, fordi jeg var overbevist om, at det var den eneste måde at komme derhen, hvor jeg gerne ville.

Da jeg nåede pensionsalderen, måtte jeg erkende, at jeg IKKE var nået dertil. Men så trådte livet til og viste mig, at der er andre måder at leve det på ... og efter lidt tid og lidt tilvænning opdagede jeg, at det gav god mening.

I mine mange år på havet forlod jeg ikke pladsen bag roret én eneste gang ... selv når nye kurser skulle beregnes og udstikkes, skete det med den ene hånd på roret, mens den anden baksede med søkort og sekstant.

Både skibet og livet artede sig vel ... i stille stunder og smukke dage nød jeg kortvarigt blot det at være. Men det var de voldsomme storme og mine vilde ridt på toppen af bølgerne, - fremkaldt af min trang til at sætte ukendt kurs - der viste mig lokkende muligheder i det fjerne. Disse hektiske stunder lod mig mærke, jeg brugte tiden vel ... og levede livet, som det skulle leves.

Men ... jeg må indrømme ... man bli'r lidt træt. Denne evige jagt på udfordringer for at sikre, at ingen af livets muligheder misses ... at alle tænkelige veje undersøges og udforskes ... alle disse kampe kommer ikke uden en pris ... manglende hvile, konstant årvågenhed og skyhøje adrenalin niveauer ... det er alt sammen en del af rejsen.

Jeg blev 70 år gammel, før erkendelsen endelig indfandt sig ... erkendelsen af, at meningen med det hele ikke ville vise sig, før jeg gav slip.

Jeg var nødt til at træde væk fra roret ... nødt til at overlade styringen til livet selv. Og livet bød mig at løfte hovedet ...
- Se på verden omkring dig, sagde det.
Lyt til omgivelserne. Indsnus duftene.
Mærk pulsen.

Og jeg gjorde, som livet sagde, skønt beslutningen var svær ... du må huske ... jeg havde baseret hele mit liv på, at det var *mig*, der var i kontrol ... *mig*, der styrede livet - ikke omvendt.

Så med bittesmå skridt kæmpede jeg loyalt for at ændre mine indgroede vaner. I en kortere periode forsøgte jeg at styre skibet med én hånd, men det gjorde bare kursen mindre stabil.

Så prøvede jeg at indtage mine måltider lidt væk fra roret ... klar til at gribe ind ... men usikkerheden gav mig mavekneb i dagevis.

Så jeg vidste, jeg måtte gå linen ud ... og en dag forlod jeg roret helt og aldeles og gik op på briggens fordæk. Der stod jeg så og tjekkede kurs, sejl og farvand, til jeg blev helt rundtosset. Og det var her, jeg opdagede, at alt altid var i den skønneste orden ... sejlene stod spændte og roligt og fulgte vinden, farten var fin og farvandet fri for farlige skær.

Til gengæld studsede jeg tit over kursen ...
- Hvad skal vi i den retning? tænkte jeg ofte, og jeg kiggede op mod roret og så, at pladsen stadig stod tom.

Men så opdagede jeg den store frihed, det gav mig ikke at være ansvarlig. Jeg havde ingen pligter - skulle ikke noget, og alligevel havde jeg så travlt som altid.

Nye og fremmede indtryk trængte sig på, og mine dage fyldtes ... først med forsøgene på at forstå det hele ... og siden med taknemmeligheden over de mange muligheder, livet nu tilbød mig.

Vigtigst var dog den klare erkendelse af, at min horisont ikke længere var begænset af min egen forestillingsevne. De mange, nye oplevelser øgede min forståelse af mangfoldigheden ... ja, af selveste livet ... alt det, som jeg - bevidst eller ubevidst - havde længtes efter siden mine helt unge dage.

Jeg lænede mig tilbage i dækstolen ... kastede et kort, kontrollerende blik på sejlene ... smilede og tænkte:
- Der er kun én rorgænger ... livet!

#100. ODER OM ALTING

TID 2022.02.17 16:34:10 RUM 54.772895 12.061084

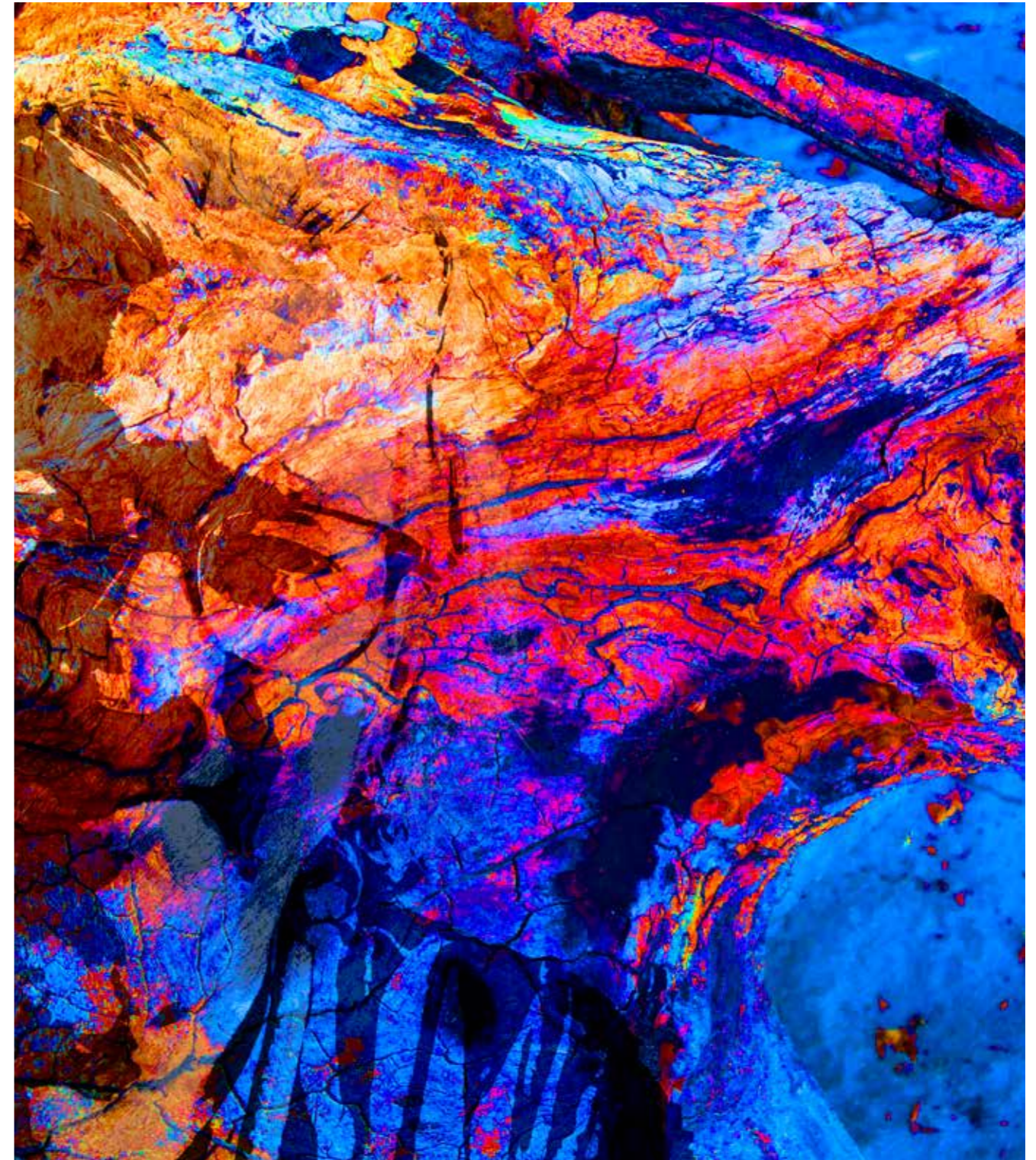
BAGGRUND. Så nåede jeg det magiske tal ... ethundrede oder. Ikke at det er et mål i sig selv, men en milepæl ... jo, det er det. Hver eneste ode er skabt af en tanke måske endda en lille bitte tanke ... en smule undren ... lidt frustration ... eller måske vrede.

Så denne ode nummer ethundrede er en milepæl ... ganske kort samler den op på mit udbytte af tre et halvt års skriverier ... og så åbner den for de næste oder ... hvis der kommer flere ... jo, det gør der nok - dog ikke ethundrede mere.

Kommer der andet ... ja, måske ... er begyndt på bog nummer to. Bliver den færdig ... det vides ikke ... bøger er svære ... især de gode.

I en alder af 65 år begyndte jeg at åbne mig for livet, og jeg fandt en skattekiste med tanker og erkendelser i mit indre. Så skrev jeg 100 oder om det ligegyldige liv, jeg havde levet, og om alle de ting, jeg gerne ville forstå. Jeg tog tusindvis af billeder og skabte et visuelt univers til mine oder. Og ganske stille begyndte livet at tale til mig ... hver eneste ode fortalte mig noget nyt ... og jeg så, hvordan alting passer sammen og giver mening.

Så vidste jeg, at jeg var på rette vej.

#102. A WORLD PRAYER

TID 2022.03.15 15:02:21 RUM 54.777880 12.062532

BAGGRUND. Kan vi stoppe krigen med tankens kraft? Videnskaben vil ryste på hovedet - nogle overbærende andre hånligt - og sige: 'Selvfølgelig kan man ikke det'. Næh, måske ikke, tænker jeg. Men selv naturvidenskaben må vel indrømme, at der er mere den *ikke* ved, end den ved. Så ... hvorfor ikke prøve?

Hun sidder i boligens eneste lænestol ...
ved hendes fødder ligger den gamle cockerspaniel.
Hun varmer de ru hænder om den kongelige tekop ...
kigger med et mildt og vågent blik ud over markerne
og lader tankerne flyve ...

I hendes alder er det ikke muligt
at forhindre tankerne søge tilbage, og hun nyder det.
Hun sidder i sin spartanske bolig ...
en gammel - men velholdt - skurvogn på en mark ...
bare ét rum ... en seng, en stol, et køkkenbord ...
- Hvad mere har jeg brug for, tænker hun.

Og tankerne kredser om hendes lange liv ...
- I menneskehedens tjeneste, tænker hun ...
altid for menneskenes skyld ...
for at forstå mere ... gøre verden til et bedre sted.
- Hvor lille effekten end har været,
så gjorde jeg mit bedste.
Hvor fordømmende og kritisk jeg end var,
så var det af et godt hjerte og min ærlige mening.

Pludselig mærker hun en uro i luften ...
hun studser ... undres ... og ganske stille
breder der sig et smil om hendes læber,
og afklaringens lys stråler fra hendes øjne ...
- Velkommen, siger hun.

Og universet kører billeder for hendes indre blik,
og selvom hun ved, at den slags sker ...
forfærdes hun over de rædsler,
som kloden lægger jord til i disse øjeblikke.
Men hun er en hærdet dame, der længe har kendt
menneskets talent for grusomhed ...
så hun holder fast ...

Stille aftager rædslerne, og en løsning viser sig:
Hendes livsopgave.
Blikket bliver atter mildt og hjertet falder til ro ...
hun kigger ud over markerne ...
og ganske stille formes en sætning i hendes hovede.

Ugerne går, og hver dag omkring middagstid
sidder hun i sin lænestol og skuer ud over markerne,
mens årstiden skifter fra vinter til vår.
Den samme sætning gentages igen og igen ...
nu ikke kun i den lille skurvogn på marken ... nej,
over hele kloden messer mennesker den samme bøn.

Samtidig ...
i et regeringskontor i en fjern metropol
sidder en lille mand ved et langt bord ...
centrum for alting, og alligevel alene og isoleret.
Han er blank i blikket ... viser ingenting ...
ikke glæde, ikke vrede ... ingenting.
Hele hans liv har hans følelser været lukket inde -
kapslet ind og gemt væk.
- Ingen grund til at ændre noget nu,
tænker han indimellem.

Der er ni ure på kontorets fjerneste væg ...
ét for hver af verdens vigtige byer.
Det midterste ur nærmer sig 12:00 GMT,
og verden over gør mennesker klar til bøn ...
tik, tak, tik, tak, tik, tak ...

I den anden ende af bordet sidder en lille gruppe
iført brunt tøj, brune kasketter
og sildesalat i mængder, der grænser til det komiske.
Med den følelseskulde, der kendetegner lavt selvværd,
instruerer han dem i nye uhyrligheder ...
ildevarslende, truende og lavmælt skitserer han
de rædsler, han ønsker iværksat.
Pludselig bliver hans tale stødvis ... usikker ...
han mærker forvirring og uro indtage sin krop ...
et pludseligt jag i brystet ... og han tænker straks:

- Konspiration. Forrædere.
Umuligt ... jeg har sikret mig.

Og mens alle ni ure tikker ubønhørligt videre ...
mens millioner lider under hans vanvittige beslutninger,
og en panikslagen general løsner hans slips
for at massere hans hjerte ...
ligger han der på gulvet i det prangende kontor ...
selveste manifestationen af hans magt.

Og mens alting forekommer stadig mere ligegyldigt,
og hans krop kæmper for overlevelse.
fyldes hans indre med kulde og rædsel.
Han hører et taktfast kor af stemmer ... langt væk
og dog fuldstændigt overvældende og ustoppeligt:
- Stop his heart. Stop his heart. Stop ...

Og mens erkendelsens lys glider over hans ansigt,
mærker millionerne rundt på den ganske klode,
at de har vundet ...
budskabet er sendt - og det er modtaget.
De stopper bønnen med én fælles tanke:
- Giv ham den chance, han aldrig gav sine ofre.

... tik, tak, tik, tak, tik ...

#103. ODE TIL EN STÆRK KVINDE

TID 2022.03.23 08:47:21 RUM 54.775791 12.063173

BAGGRUND. Hun bor i et andet land. Jeg kendte hende ikke. Hun materialiserede sig for mig på de sociale medier. Og hun overraskede mig ... hun viste mig og alle andre, hvordan man bliver et rigtigt menneske ... hvordan man åbner sig og med ærlig nysgerrighed opnår større forståelse og mindre fordømmelse. Et lysende eksempel til inspiration for os andre.

Hun kunne virke frygtsom og skrøbelig.
Som om hun opfattede livet som en trussel.
Skræmtes, når verden viste tænder
og mennesker ondskab.
Hun blødte for de svage - især for dyrene.
Havde tendens til at gemme sig i fortiden ...
og påkalde de gamle guder ... mest faderen og moderen.

Hun lignede en, der havde brug for hjælp ...
og hun fik den ...
folk trøstede, når hun virkede rystet og langt ude ...
roste, når hun hankede op i sig selv og var stærk ...
og hun klarede sig, selv når man tænkte:
– Nu rabler det for hende ... nu kan hun ikke mere.

Og så ... helt uden varsel ...
steg hun af asken som en anden fugl Phønix.
Med en næsten barnlig nysgerrighed ...
med klarsyn, kraft og helt uden fordømmelse,
kommenterede hun små og store mysterier,
og efterlod mig og alle andre lamslåede
og presset tilbage mod muren.

– Hvad var det, der skete?

Målløse så vi hende fjerne lag efter lag
i kampen for at nå sin inderste kerne
og den største forståelse af alting.
Jo mere hun viste os af sig selv,
jo mere nøgen og forsvarsløs hun var,
jo stærkere fremstod hun ...
vi så styrken og modet side om side
med frygten og fortvivlelsen ...

For det er jo sådan, vi er ... sådan vi skal være ...
frygten får os til at stille spørgsmål,
og modet giver os styrke til at håndtere svarene.
Fortvivlelsen var ved at drive hende ud over afgrunden,
men i stedet lettede hun ... og vingerne bar hende,
selvom det slet ikke var modet og styrken, hun ville ...
det var ikke det, der var målet.

Men ... hvad ville hun da?
Hun ville kun én ting ...
hun ville lære mere ... erkende mere ...
hun ville være et rigtigt menneske.

Hun tiggede og bad universet om at indtage hende:
– Vis mig alt det, jeg kan tåle at vide, sagde hun ...
jeg har ikke andet mål i livet end erkendelse ...
være den bedst mulige version af mig selv ...
gøre så meget godt, som jeg kan.

Og universet hørte hende ...

#106. DANSER MED STILHEDEN DEL 1: AFREJSE

TID 2022.05.20 12:34:19 RUM 54.764363 12.051816

BAGGRUND. Trilogien 'Danser med stilheden' handler om den rejse, min krøllede hjerne sendte mig ud på, da det gik op for den, at der ikke var nogen mission, der kunne give mit liv mening. 'Stilheden'? spurgte jeg, da min hjerne foreslog mig at søge nye udfordringer og nye erkendelser i stilheden. Men der kom ikke flere forklaringer, så jeg besluttede at begynde at lede efter stilheden ... hvad skulle jeg ellers? Jeg havde ikke andet at gå efter. Denne ode er DEL 1 af trilogien 'Danser med stilheden'.

I næsten seks år jagtede jeg missionen ... formålet med min tilstedeværelse på denne planet. Og hele tiden vaklede jeg mellem nødvendigheden af at kunne se en mening med mit liv ... og accepten af, at vi 'bare' skal være her.

Og så for nylig ... få uger før jeg tog hul på mit femte år som forfatter, traf jeg en stor beslutning:
 - Jeg bliver nødt til at ændre mine prioriteringer. Jeg må vende mig væk fra den ydre verden ... begrænse alle mine handlinger dér til et absolut minimum. For jeg ser stadig tydeligere, at de svar, jeg søger, skal findes andre steder.

Og jeg mærkede ... at jeg skulle opsøge de steder, hvor livet er allermest stille ... steder, jeg aldrig har været før ... steder, som jeg måske ikke engang har fantasi til at forestille mig eksistensen af. Dér vil jeg synke ned i stilheden og finde roen. Dér vil jeg vende mine sanser mod altet ... åbne mit sind og lade energier og erkendelser strømme igennem mig.

- *Lyder det ikke dejligt?*
- *Bliver du ikke en smule misundelig?*
- *Får du ikke lyst til at tage med?*

Og dér i stilheden vil jeg blive ... lige så længe det er nødvendigt ... jeg vil ikke sætte mål og lade mig begrænse ... men blot lade livet vise mig det, jeg bør vide.

For lige netop i dette øjeblik indser jeg, at *livet er min gud*. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal beskrive denne gud ... denne eksistens. Den fortæller mig, den opstod af evigheden ... det forstår jeg ikke helt, men det gør måske heller ikke så meget, for jeg mærker, at den bor i mig, jeg mærker, det giver mening at vise den tillid ... og jeg har en stærk fornemmelse af, at min tilværelse bliver mere fyldestgjort, når jeg lader denne eksistens vise mig vejen.

Og lige nu fortæller den mig, at jeg skal vende al min opmærksomhed mod min indre verden ... Jeg skal dykke i det, de kalder mikrokosmos ... lade intuitionen vise mig vejen til stilheden. Jeg studser - og stopper - pauser mine forberedelser til rejsen et øjeblik, mens jeg lader en tanke modne. Og jeg smiler stille, da erkendelsen materialiserer sig:
 - Intuitionen og livet er to sider af samme sag.

Magien er allerede begyndt, tænker jeg. Og jeg tager denne erkendelse som et tegn på, at min beslutning om at opsøge stilheden er rigtig.

Jeg hviler i mig selv et øjeblik ... lader roen indfinde sig. Så vender jeg mig og sætter kurs mod min indre verden og mod stilheden ... min nye rejse er lige begyndt.

#107. DANSER MED STILHEDEN DEL 2: EKSPEDITIONEN

TID 2022.05.24 15:11:22 RUM 54.781520 12.071784

BAGGRUND. Min hjerne havde beordret mig på en ekspedition efter nye udfordringer og nye erkendelser ... havde foreslået mig at søge i 'stilheden'. Jeg mærkede, den opfattede stilheden som et sted - ikke bare fraværet af lyd.

Jeg er nogenlunde bekendt med den ydre verden - tror jeg da, så jeg tænkte, at mulighederne for at finde stilheden ville være størst i min indre verden. Så en formiddag kort efter at bogen var sprunget ud, begav jeg mig af sted mod min indre verden.

Denne ode er DEL 2 af trilogien 'Danser med stilheden'.

Det var en tidlig formiddag i maj måned ...
efter nogle smukke dage med blå og lysegrønne farver
var gråvejret trukket ind over os ...
sådan var det også, da jeg trådte ud i min indre verden.

Jeg kom ud det samme sted, som jeg plejede ...
en lille sidegade, der ledte ud til en lidt større gade ...
dog ikke hovedgaden fornemmede jeg.
Men jeg havde aldrig udforsket denne indre verden
sådan mere systematisk,
for hver gang jeg kom her,
havde jeg - ligesom nu - en opgave at løse ...
og opgaven fik altid første prioritet.

Nu tænkte jeg ...
- Mon jeg skal besøge værelset bag den skjulte dør
i det smalle, men dybe og lidt mystiske byhus?
Værelset befandt sig i min fortid,
og det var den eneste vej, jeg kendte,
der ledte tilbage til min fødeplanet under den røde sol.

Eller måske skal jeg besøge værelset i Mesozoikum ...
For mere end et år siden, havde jeg fundet dette værelse

dybt nede i en stor, canadisk fyr her i min indre verden.
Værelset befandt sig i mesozoisk tid
- også kaldet 'jordens middelalder'.
Men noget fortalte mig,
at jeg ikke ville finde stilheden de steder,
jeg allerede havde besøgt ...
så endnu gang nød jeg friheden
ved bare at følge min intuition og lade øjeblikket råde.

Med raske skridt fulgte jeg vejen ud af byen ...
snart blev asfalten erstattet af grus
og fortovene af grønne grøfter med kvækkende frøer.
Jeg nåede skoven og modstod fristelsen til
at dreje til højre mod den canadiske fyr
for at tage nogle dage i tankefri vægtløshed
i mit værelse i Mesozoikum ...

I stedet fortsatte jeg længere ind i skoven ...
den var lys og luftig, og der var masser af plads
mellem de store fyrrestammer.
Når jeg kiggede op, så jeg trætoppene forsvinde
i den blå himmel uendeligt langt væk ...
og alligevel lykkedes det solen,

at sende kaskader af hvidt lys ned mellem træerne ...
hvor de skabte det ene smukke lysrum efter det andet.
Ikke en vind rørte sig, og dog bølgede en palet
af naturens dufte hele tiden imod mig ...
de få lyde, der var, blev stadig svagere ...
sikkert opslugt eller dæmpet af det bløde dække
af grannåle, som jeg gik på.

Jeg nåede et sted,
hvor der var lidt længere mellem træerne ...
nærmest en lysning i skoven ... måske en eng.
Den var dækket af smukke vilde blomster ...
og jeg satte mig på en stub ...
fandt feltflasken frem og satte den for munden ...
så stoppede jeg midt i bevægelsen
med en halv slurk vand i munden ...

Jeg kiggede på blomsterne ...
der var ingen vind, og de stod helt stille ...
bortset fra enkelte, der vippede,
når en bi landede eller lettede ...
Jeg sad helt stille ... åbnede alle mine sanser ...
ventede til en bi udså sig en blomst tæt på mig ...

lyttede ... ikke en lyd ... ikke engang en svag summen ...
ingenting ... kun en flittig, lille bi på arbejde ...

Jeg smilede ... og uendeligt forsigtigt
lagde jeg feltflasken tilbage i den lille rygsæk ...
jeg krabbede mig ned af stubben ...
og lagde mig på ryggen med stubben bag hovedet.
Så kiggede jeg op i den fuldstændig lyseblå himmel ...
lukkede øjnene og tænkte:

- Velkommen til stilheden.

#108. DANSER MED STILHEDEN DEL 3: DANSEN

TID 2022.05.26 13:08:21 RUM 54.779410 12.067927

BAGGRUND. Og så fandt jeg stilheden ... den stilhed, som jeg håbede kunne give mig de svar, jeg tørster efter. Jeg bliver budt op af en usynlig dansepartner, der hjælper mig med at formulere stilhedens natur ... det er så enkelt, at det nødvendigvis må være sandheden.

Men stilheden har en ekstra bonus til mig ... for her møder jeg én, som jeg kun har mødt få gange tidligere ... én, som jeg håber kan give mig alle de svar, jeg søger.

Trilogien "Danser med stilheden" omfatter oderne #106, #107 og #108.

Jeg lå på ryggen i den mangefarvede eng ...
hvilede hovedet på en blød, mosbegroet træstub.
Jeg åbnede tøvende øjnene
og kiggede op i stilhedens klare, lyseblå himmel.

I det fjerne - langt ude i horisonten -
så jeg det karakteristiske lys fra en rød sol,
og jeg skimtede de kendte violette og blå træer.
Jeg vidste, det var et fata morgana ...
drømmetænkning og kære minder
om min hjemplanet ...
som en regnbue, jeg aldrig ville nå ...
ligegyldigt hvor ihærdigt jeg forfulgte den.

Jeg lukkede igen øjnene
og ventede med frygt en tsunami af følelser af tab.
Men tsunamien udeblev, og jeg mærkede i stedet
ro og erkendelse indtage mit indre:
- Alting er som skal det være ...
gode minder er ikke tabt, når du bærer dem i dig.

Jeg fornemmede, at jeg nærmest svævede i stilheden ...
mærkede end ikke engens smågrene og græsser
prikke min ryg ...
føjte, at mit eneste fokus var selve oplevelsen.
Fuldstændigt uden forventninger registrerede jeg
med nysgerrighed og taknemmelighed alt,
der kom til mig ... det følte som

lette snefnug eller kaskader af blomsterblade,
hvis eneste ønske var at behage mig.

Pludselig mærker jeg en tilstedeværelse ...
jeg bliver løftet ... nærmest tvunget på benene ...
jeg har lyst til at åbne øjnene og se, hvad der sker ...
men nydelsen er allerede for stor ...
jeg svæver ... jeg føres ... som i en dans ...
og jeg, som aldrig kunne danse ...
jeg nyder øjeblikket ... mærker en partner
holde min hånd og gribe min skulder ...

Jeg er bange for at falde over grene, stubbe eller tuer
men jeg mærker ingen forhindringer ...
bare svæver og drejer, rundt og rundt og rundt ...
Jeg føres fra ét følelsesmæssigt højdepunkt til det næste,
og mellem to af disse når jeg at tænke:
- Hvordan holder vi rytmen?
Ikke en lyd høres og alligevel er hverken jeg
eller min partner i tvivl om tempoet og de næste trin.

Rundt og rundt og rundt ... over hele engen ...
jeg svinger min partner - bliver selv svunget ...
mine fødder gør ting, jeg ikke anede, de kunne ...
og under hele denne oplevelse mærker jeg,
hvordan denne tilstedeværelse, der føles som en kvinde,
skiftevis følger mig og fører mig ...

Jeg ved ikke, hvor længe dansen varer ...
det kunne være minutter, timer ...
måske ovenikøbet dage ...
jeg er fuldstændigt bjergetaget af denne musiske
oplevelse selvom alting er tavst som graven ...

Men så netop, som dansen er ved at slutte,
mærker jeg kvinden læne sig mod mig ...
en skøn duft af kaprifolie fylder mine næsebor ...
og hendes læber er lige ud for mit øre ...
- Stilheden er, hvor du skaber den, hvisker hun ...

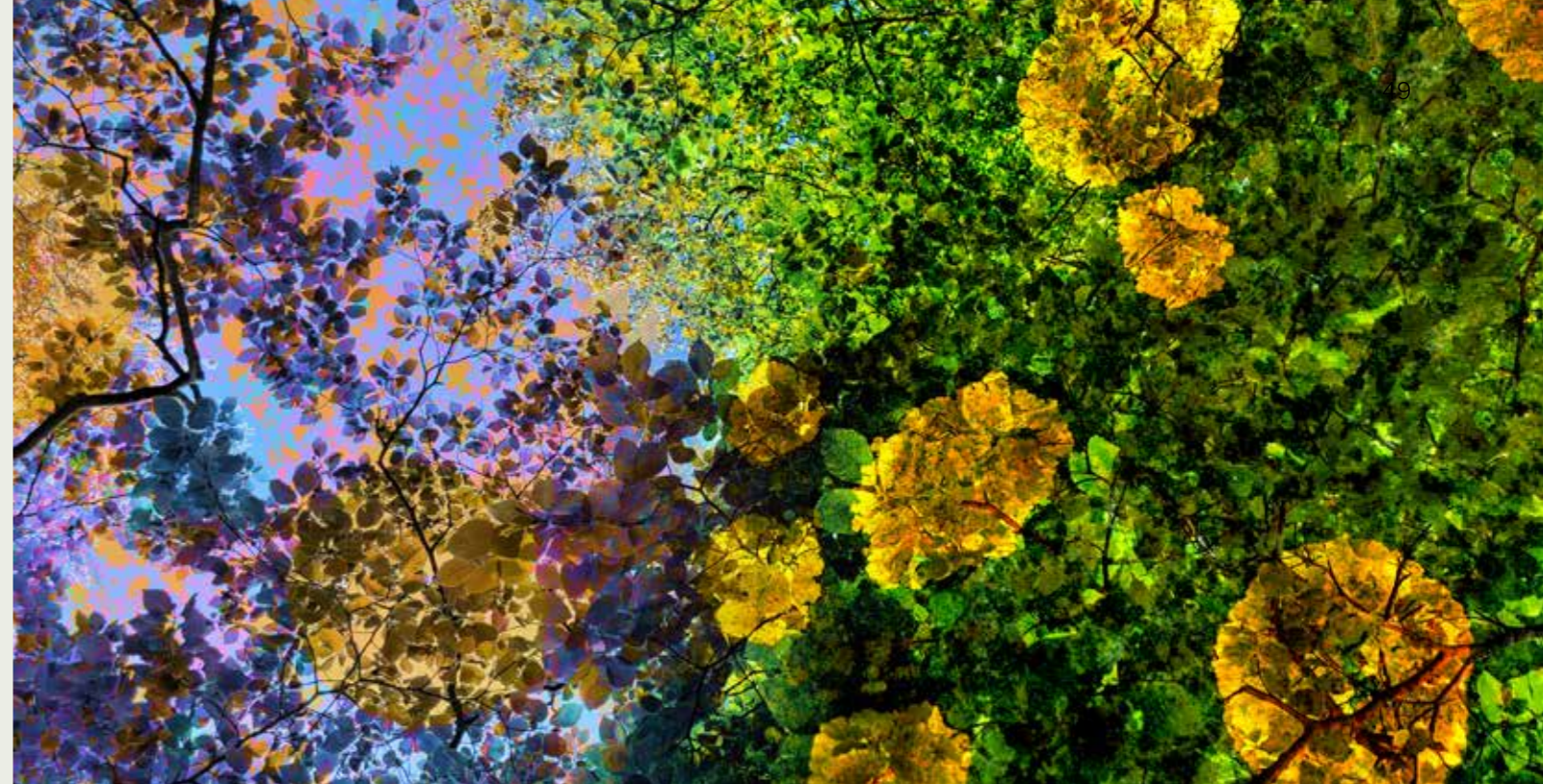
Så slipper hun mig ... og jeg slipper hendes hånd ...
trækker armen, der holdt om hendes talje, til mig ...
træder et skridt bagud og bukker dybt ...
denne oplevelse kræver et buk af de store.

Så åbner jeg øjnene ...
jeg ser hende ikke, men jeg ved, hun er der ...
mærker, hun smiler og takker ...
og jeg ved, hun er ingenting og alligevel alting ...
måske selve livet?
Jeg står midt på den frodige eng ...
en svag brise letter luften og vipper græsserne ...
arbejdsbierne summer fra blomst til blomst,
lidt væk hører jeg den smukkeste fuglekvidder ...
og langsomt forstår jeg stilhedens sande væsen:

- Stilheden findes i nu'et ...
Den er rummet, der skabes, når vi glemmer planer og mål,
og giver os hen til oplevelsen.
- Og den er tiden, vi foræres,
når vi fokuserer på øjeblikket og på det,
vi vil fylde det med.

Men stilheden er mere ... den er også mødestedet,
det er her, vi møder livet på tomandshånd ...
her vi får lov til at stille alle spørgsmålene
og får alle svarene, når vi evner at fatte dem.

Og jeg tænker:
- Det er i stilheden,
erkendelser venter og mirakler fødes ...
det er herfra vores verden går.

#109. MØDE MED KAOS

TID 2022.06.21 11:28:11 RUM 54.779662 12.068478

BAGGRUND. Hvor skal jeg finde svarene? Hvor skal jeg stille spørgsmålene? Det virker som om, jeg har stillet dem overalt ... i den ydre verden og i den indre. Jeg ved, at jeg ikke har undersøgt min nyopdagede stilhed særligt grundigt ... måske er det der, jeg skal begynde? Men ... hvad skal jeg lede efter? Min intuition siger mig, at jeg skal kigge de mest usandsynlige steder ... dér, hvor ingen ville finde på at lede efter noget som helst ... hvad med at kigge i kaos? Men ... hvor er kaos, eller ... hvor er kaos ikke?

Jeg ledte efter nye steder at starte mine ekspeditioner ... havde lovet mig selv at søge meningen med alting. Jeg syntes, jeg havde ledt overalt ... men min hjerne - altså den del af den, jeg ikke har kontrol over - foreslog mig ... at kigge i stilheden.

Så jeg foretog en ekspedition i min indre verden. Og jeg fandt stilheden og måtte erkende, det er et mageløst sted ... fyldt med inspiration. Men jeg opdagede også, at jeg havde været der før ... jeg havde bare kaldt det noget andet.

Så nu står jeg her og er lige vidt ... Jeg må vende alting på hovedet, tænkte jeg ... gøre det uventede ... det ulogiske. Jeg må begynde min ekspedition der, hvor jeg aldrig ville overveje at søge ... men hvor er det?

- Kaos, svarede min hjerne ...
Jeg studsede ... 'kaos'?
- Hvem har lyst til at beskæftige sig med kaos?
Der kommer man vel kun, hvis man ikke kan undgå det?
Men min intuition fortalte mig, at denne indskydelse nok var værd at udforske.

- Jeg ved ikke, hvor kaos er, tænkte jeg.
Det giver ikke mening at søge efter en dybere mening i den ydre verdens overfladiskhed.

- Måske skulle jeg begynde der, hvor jeg senest oplevede en vis form for succes? I stilheden!?

Så nu stod jeg på den blomstrende eng midt i en skov et sted i min indre verden. Det var på denne eng, jeg havde fundet stilheden ... det var her jeg for kort tid siden havde danset med selveste livet. Ekspeditionen mod kaos var i fuld gang.

Jeg er forvænt med, at inspiration og svar kommer til mig, når jeg bevæger mig ind i stilheden ... men nu stod jeg bare der og følte mig helt fortabt. Når det sker, lader jeg altid intuitionen tage over ... og jeg hørte, den glædede sig over opgaven og den begyndte at søge og resonnerer:

- Hvad er kaos? overvejede den og svarede så selv:
Kaos er mylder. Overflod og oversvømmelse.
Kaos er alting ... uden filter og uden orden.
- Kaos er alt det, som kasseres, når vores erfaringer og fordomme får frit spil ... alt det, som vores fornuft påstår, er spild af tid.

Og intuitionen belærte mig:
- Du må løbe de største risici ... åbne alle sindets døre og tvinge dig selv til at tage imod alting ... fuldstændigt ufiltreret ...
- Så vil kaos overvælde dig med myriader af ny og ukendt viden ... viden, som dine erfaringer og fordomme tidligere har benægtet eksistensen af og kategoriseret som 'uvæsentlig'.

Jeg var målløs ... endnu en gang havde min intuition *søgt og fundet* ... Og forklaringen lød tilforladelig, ganske rimelig ... nej mere ... den lød faktisk fuldstændig rigtig.

- Jeg må afprøve teorien, tænkte jeg.
Så jeg lænede mig tilbage i stilheden ... flød frit i intetheden ... og ventede ... og ventede ...
- Her er ingenting, tænkte jeg efter en tid ...

Men jeg tog fejl ... under mig begyndte engen at skælve svagt. Ganske langsomt og ganske stille, langt, langt væk hørte og mærkede jeg et mylder nærme sig ... nærmest som en menneskemængde, der presses gennem smalle gader og stræder for at nå det åbne torvs frirum, lys og luft ...

Og så skyller kaos ind over mig ... en tsunami af tanker, begreber, lyde, billeder og dufte truer med at drukne mig ... kvæle mig. Trangen til at beskytte mig selv ... slå portene i ... og kæmpe mig op til overfladen efter luft er enorm ... jeg fristes til at aktivere alle filtre og sortere alting for at ordne og forstå disse myriader af data.

Men jeg ved, at alting forsvinder, hvis jeg gør det - kaos kræver åbne døre - så jeg modstår alle fristelserne, og da den første bølge er skyllet over mig og videre, letter presset ...

... dage senere ... i min skrivestue ...
... dykker jeg ud af oplevelsen ...
... som en næsten-druknet, der bryder vandspejlet og hiver efter luft ...

Jeg har kun få erindringer om alt det, der oversvømmede mit sind i de øjeblikke ... men de glimt, jeg fangede, var fremmedartede ... og ikke umiddelbart forståelige for en hjerne med min begrænsede kapacitet.

Det tager jeg ikke så tungt, for jeg ved nu, at jeg har fundet en ny brønd at øse af ... i kaos kan jeg hente viden og erkendelser, som ikke findes andre steder, og som vil berige mine tanker og mit liv ... når tiden er moden, og jeg er klar.

Jeg retter mig op i stolen ... smiler og tænker:
- Og det er jo det, som hele denne rejse handler om ... bitte små skridt ... bitte små erkendelser ... i al evighed ... det ender aldrig ... for der er ikke noget sted, det kan ende ... der er ikke noget mål ... der er kun rejsen.

#112. KARDINALEN

TID 2020.07.17 14:16:55 RUM 54.780852, 12.070323

BAGGRUND. Hvad er religion? For mig er religion den organiserede udbredelse af troen ... altså kirken i alle dens afskygninger. Men hvorfor opstod religionen ... hvorfor tog forskellige organisationer troen til sig for at udbrede den? Eksisterede der i kirken et oprigtigt ønske om at hjælpe mennesker trygge gennem livet? Eller var det ren og skær kynisme, fordi de så, at troen ville give dem mulighed for at knytte folket og dermed magten til kirken?

Mens jeg fantaserede og filosoferede over dette emne, kom jeg til at tænke på Marcel ... mit alter ego eller måske min skytsengel. Havde han en andel i dette? Han er jo en ånd ... han har levet i århundreder ... han kunne godt havde spillet en rolle i disse begivenheder?

Her er historien fortalt af Marcel selv.

– Mit navn er Marcel, sagde jeg med al den ro, jeg kunne mønstre, og antydningen af et smil i mine øjne.

Med en skødesløs håndbevægelse tilbød kardinalen mig stolen på den anden side af det luksuriøse skrivebord af kirsebærtræ ... i det ikke mindre luksuriøse kontor et ukendt sted i det romerske tempels hemmelige korridorer.

– Jeg ved ikke, hvem der har sendt dig ... ved ikke hvem eller hvad du er. Men vi har ventet én som dig, sagde kardinalen.

Han betragtede mig stille en tid og fortsatte så:

– Mennesker har brug for noget at tro på, og vi har brug for at knytte folket til kirken. Jøden, Jesus af Nazareth, som vandrer i Judæa, skal være vores redskab. Han giver mennesker præcis det, de har brug for ... en tro på, at der hersker en større retfærdighed, end den, de møder i hverdagen. – Og det gør ikke noget, at belønningen eller retfærdigheden, først sker fyldest efter døden. Det er i virkeligheden ganske praktisk ...

så har vi ikke problemer med beviserne, sluttede han med et kynisk smil og små, kolde øjne.

En præfekt havde kort før vesper den foregående aften meddelt mig, at jeg var ventet på kardinalens kontor den følgende dag.

Og nu sad jeg så her - tidligt på formiddagen - den tredje dag i marts måned - overfor Roms mest magtfulde mand efter kejseren: Kardinalen ... selveste Pontifex Maximus.

Han var en bleg og fedladden, lille mand ... og jeg håbede i det skjulte, at han ikke var til mænd ... en mand i hans position ville være svær at afvise. Selv var jeg i min bedste alder sidst i trediverne ... mange ville kalde mig smuk ... flot, mørkt hår og veltrimmet skæg ... slank og høj ... brune øjne med et evigt, venligt glimt.

Jeg gav mine tanker et øjeblik pause mens han var optaget af nogle papirer på skrivebordet. Jeg lod øjnene nyde det smukke og elegante kontor ... han rømmede sig, og jeg gav ham igen min opmærksomhed. Han kiggede intenst på mig ... mine nakkehår rejste sig ... jeg fornemmede mere end et strejf af grusomhed i hans karakter.

– Vi ønsker at skabe et trossamfund omkring denne jøde, fortsatte kardinalen ... Til det brug er det nødvendigt med en grundlæggende dokumentation af læren, og den ønsker vi, du tilvejebringer. – Jeg kender som sagt ikke dine kompetencer, men jeg er sikker på, at den, der sendte dig, har udstyret dig med de nødvendige evner.

Allerede den næste dag steg jeg på en corbita til Judæa, og en uge senere lagde vi til i havnen i Ashkelon ... jeg hyrede en fører med kærre og to æsler og fortsatte min rejse mod Jerusalem. Tre dage senere ankom vi til byen en sen aften, og jeg fik en seng i et firemandsrum i et lille herberg.

Dagen efter forhørte jeg mig hos værten om jøden, Jesus af Nazareth. – Han fik, hvad han fortjente, svarede værten ... han blev korsfæstet for fem dage siden.

Jeg mærkede min mission smuldre mellem fingrene ... død ... den eneste kilde til fuldførelse af min mission ... død ...

– Jeg håber, de også får fat på hans såkaldte disciple, fortsatte værten ... de fortjener også en tur på korset.

Jeg øjnede en mulighed ... disse disciple kunne måske forklare mig troens grundregler, så jeg kunne rapportere tilbage til Rom som aftalt. – Jeg hedder Simon Peter, sagde den milde mand, som jeg fandt frem til i min søgen efter disciplene. – Vi er på vej til Jesus' grav ved Golgatha. Du er velkommen til at følge med, så kan jeg fortælle dig om troen undervejs.

Nogle af de andre var kommet før os ... og der var stor opstandelse ... stenen, der skulle dække graven var væltet, og graven var tom. Disciplene var fortvivlede ... jeg trak mig lidt væk fra de andre ... og pludselig mærkede jeg en voldsom kraft overmande mig ... alting svimlede ... og jeg satte mig på en stor sten ...

– Dit navn skal være Paulus, hørte jeg en stemme sige, og jeg var klar over, den tilhørte den genopstandne gudesøn. – Jeg vil fylde dig med al den viden, du har brug for, så du kan sprede mit og faderens budskab.

Og jeg mærkede, jeg fyldtes ... som en karaffel, der holdes under vandpumpen ...

og jeg vidste, at sønnen og faderen var med mig.
 Jeg faldt på knæ ... øjnene fulde af tårer ...
 og mens jeg lå der, så jeg den vej,
 der var beredt for mig gennem livet.
 Min lod var at nedskrive troen
 for kommende generationer ...
 jeg mærkede glæden indeni, da jeg indså,
 at jeg nu kunne opfylde
 såvel Guds som kardinalens ønske til mig ...

Og i to årtier eller mere vandrede jeg i landene
 omkring det store hav ...
 jeg lod mig døbe i Damaskus, og overalt
 forkyndte jeg sønnens og faderens budskab.
 Jeg skrev alting ned og sendte pligtskyldigt breve
 tilbage til min arbejdsgiver, kardinalen i Rom ...
 uden anelse om, hvordan de i fremtiden
 ville blive brugt eller misbrugt.

Overalt, hvor jeg kom frem
 begyndte jeg mine forkyndelser med ordene:
 – Mit navn er Paulus ... forkynderen og notaren Paulus.

Mere end tusinde år senere i byen Rom ...
 Paulus er for længst død ...
 hans krop blot fint støv i jorden og sandet
 et ukendt sted i det mellemste østen.
 Men ... hvad med hans ånd ...
 hvad med den udsending, ingen kendte ...
 ham, der præsenterede sig ... som Marcel?

Der sidder en kardinal ved sit luksuriøse skrivebord ...
 kirsebærtræ - patineret af århundreders brug ...
 kontoret oser af luksus og overflod ...
 asketisk udadtil ... ødsel og overdådig indadtil ...
 Han er en smuk mand ... slank og høj ...
 mørkt hår med let grånende tindinger ...
 en smukt formet mund
 og et venligt, lille smil i de brune øjne.

Gennem århundreder
 havde kirken cementeret sin magt ...
 strakt sine fangarme langt ind i landenes
 politiske og økonomiske ledelser ... hersket og delt
 gennem en blanding af trusler og korrupsion ...
 en stat i staten ...
 asketisk udadtil ... ødsel og overdådig indadtil ...

I hundredevis af år var pengene rullet ind ...
 og i alle perioder havde formuerne
 været langt vigtigere end troen og budskabet ...
 magten var målet ... pengene delmålet ...
 og menneskene og deres tro blot midlet.

Uhyrligheder var foregået i kirkens navn ...
 korstogene til det hellige land ...
 hekseafbrændinger på tvivlsomt grundlag ...
 for ikke at tale om missionærer,
 der glemte næstekærlighed og rummelighed
 på bunden af rejsekufferten.

Kardinalen bladrer forsigtigt - næsten kærligt -
 i nogle gamle dokumenter ...
 opbevaret i kirkens bibliotek i århundreder.
 Breve ... sirlig håndskrift på skrøbeligt pergament ...
 og den velkendte hilsen ... 'forkynderen og notaren'.
 Ordene skaber billeder for hans indre blik ...
 stederne ... duftene ... lydene ...
 han fornemmer det hele så klart som dengang.

– Gjorde disse breve noget godt for verden?
 tænker han.
 – Det troede jeg, de ville ... det var derfor,
 jeg forkyndte sønnens og faderens budskab ...
 så sandt som mit navn er Marcel.

Læs mere om Marcel side 18.

#113. OM AT FORCERE LIVET

TID 2022.07.18 15:17:17 RUM 54.772363 12.060117

BAGGRUND. Hele mit liv har jeg forceret livet ... været på forkant med alting ... forberedt mig på alting ... hver eneste ledige stund, der kunne være brugt fornuftigere, blev brugt på at gøre fremtiden mere tryk og sikker.

Selv da jeg fik muligheden for at begynde forfra på livet, forcerede jeg ... lige indtil jeg opdagede, at forceringen havde en alvorlig bagside. Og selv da var det svært at stoppe op.

Jeg har tidligere fortalt dig, jeg er krigeren ...
 jeg fylder mit liv med udfordringer
 for at nå de højeste tinder.
 Min største frygt, er at se mig selv ...
 siddende der med benene over gravens rand
 og være nødt til at erkende ...
 at jeg kunne have nået længere ...
 kunne have klatret højere ...
 kunne have udrettet mere ...
 hvis blot ... jeg havde prøvet.

Derfor forcerede jeg alting ...
 derfor kæmpede jeg
 og gjorde *mere end* mit bedste ... hele livet ...
 ja, faktisk troede jeg, at kampen *var* selve livet.
 Ikke en chance eller udfordring lod jeg ligge ...
 og selv da mine oder forærede mig et nyt liv ...
 og gav mig chancen for at starte forfra ...
 kastede jeg mig over enhver mulighed for
 at skabe endnu mere succes og anerkendelse.

Jeg var opmærksom på faren i korte glimt ...
 og i disse øjeblikke frygtede jeg,
 at min hovedløse jagt efter luftkasteller
 ville spærre vejen til det liv, som jeg kæmpede for.
 Så jeg skrev oder for at synliggøre fejltagelsen
 og tvinge mig selv til at ændre adfærd.
 Men selvom jeg mærkede presset og stressen,
 kunne jeg ikke lade være ... kunne ikke stoppe ...

Det vil sige ... ikke før nu ...
 På en måde var det en meget simpel erkendelse,
 der gjorde udslaget.
 Jeg mærkede, at den konstante kamp
 ikke blot tærede på mine ressourcer ...
 den forstyrrede og flyttede også mit fokus.
 Jeg opdagede, at det, som alting burde handle om ...
 det, som skulle være grundlaget for mit nye liv,
 sygnede hen ... led afsavn ... gik i stå ...

Min inspiration og sprudlende idérigdom ...
 min lyst til at kaste mig over computeren ...
 og skrive nye oder og fortælle
 om mine erkendelser ... forsvandt ...
 Idéerne blev sjældnere,
 og energien til at skrive smuldrede stille ...
 og til sidst frygtede jeg,
 den ville forsvinde for evigt.

Men alle disse opgivende tanker
 bragte trods alt noget godt med sig ...
 de ledte mig frem til erkendelsens øjeblik,
 og derfra var beslutningen ganske nem.
 Jeg tænkte tilbage på mine tidlige oder,
 hvor jeg lovpriste tilliden til livet,
 og det stod lysende klart for mig,
 at det var den vej, jeg måtte gå ...

- Jeg må gøre det, der betyder noget ...
 det handler ikke om at komme hurtigt gennem livet
 men godt igennem det, tænkte jeg.
- Jeg må nyde det, mærke glæden, når det lykkes ...
 lade livet vise mig mine muligheder
 og berige mig yderligere,
 når og hvis det står i min skæbnebog.

 Jeg ligger her helt stille og reflekterer ...
 jeg er midt i stilheden i min indre verden ...
 alle mit sinds porte står på vid gab ...
 roen og trygheden er total,
 og mit fokus er alt og ingenting ...

Jeg svæver midt i en stille strøm ... en lille flod ...
 registrerer roligt alt, der flyder forbi ...
 fornemmer alt er godt ... alt er rigtigt ...
 alt er sådan, som livet *skal* være ...

Jeg fanger en forbifarende tanke ...
 holder den blidt op foran mig og smiler,
 da jeg hører den sige:

- Var det virkelig nødvendigt med alle de år,
 før vi nåede hertil?

#114. ET FNUG I UNIVERSET

TID 2022.08.19 20:49:12 RUM 54.775429 12.063313

BAGGRUND. Jeg har - som du vil vide, hvis du har læst bare ganske få af mine oder - et lidt anstrengt forhold til det 'bare at være'. Jeg synes, livet er for vigtigt til 'bare at være her' ... der må da være noget, vi skal ... en mission eller en livsopgave.

Efter at have tænkt over dette lige så længe, som jeg har skrevet oder, meldte spørgsmålet sig ... 'Jamen, er du sikker på, at du ved, hvordan det er bare at være? Måske skulle du tjekke det?' Hvordan gør man det? Hvad nu, hvis jeg forestiller mig, at jeg bare er et ganske lille fnug i universet uden ambition og mission? Kan jeg så lære og forstå og mærke, hvad det vil sige bare at være ... og måske finde ud af, at det ikke er så tosset endda? Og så skrev jeg denne ode.

Mine første erindringer ...
min første erkendelse af, at jeg eksisterede ...
fortoner sig i tågerne omkring universets fødsel.
Kaos er nok den mest dækkende beskrivelse ...
en fødsel er altid voldsom ...
tænk så lige en fødsel af et helt univers.

Min første tid som et levende væsen
var præget af mørke ... jeg kunne intet se ...
eller måske turde jeg bare ikke.
Jeg pakkede mig ind i mig selv,
og i æoner blev jeg hvirvlet rundt og rundt,
mens alt omkring mig
gennemgik alle fødsels kvaler.

Da der endelig blev stille ... meget stille ...
åbnede jeg tøvende og frygtsomt sanserne
for at se resultatet af denne fødsel ...
jeg måtte kigge lidt nærmere på det,
der formentlig ville blive mit hjem
i de kommende æoner ...

Jeg var vant til mørke ...
havde tilbragt hele mit bevidste liv i mørke ...
men dette var m-ø-r-k-t ... MØRKT ...
skræmmende mørkt ... og skræmmende stille ...

Jeg besluttede at forholde mig i ro ... vente lidt ...
det lyder sikkert mærkeligt for dig, men for mig
er æoner efter æoner ikke specielt lang tid ...
så jeg pakkede mig atter ind i mig selv
og lod tiden gå.

Da jeg igen vendte min opmærksomhed udaf,
mærkede jeg straks forandringen ...
alting var stadig mørkt og stadig stille,
men langt væk skimtede jeg enkelte glimtende lys ...
og jeg vidste, at lyset gjorde krav på sin plads
i dette nyfødte univers ...

Jeg holdt spændt vejret ... nærmest i andægtighed ...
det virkede som en kamp om pladsen ...
lyset imod mørket.
Men så opdagede jeg,
at universet hilste lyset velkommen
og bød mørket skabe plads til dem begge.

I de kommende æoner voksede universet
med en hastighed, som mange vil finde skræmmende.
De små glimt af lys blev stadig flere
og fordelte sig overalt omkring mig ...
nogle ganske tæt på, men de fleste på afstande,
som ikke lader sig beskrive ...

Jeg opdagede også,
at alt ikke var helt så stille som tidligere ...
jeg mærkede bevægelse ... og jeg opdagede,
at jeg kunne flytte mig fra sted til sted ...
jeg kunne rejse.

Når jeg foldede mig helt ud og lænede mig tilbage,
blev jeg grebet og ført afsted
af en strøm af stille vinde,
som udgik fra universets mange nye stjerner
og fyldte tomrummet imellem dem.

Mine rejser ændrede mit liv,
og i millioner af år gennemtrawlede jeg universet
og ind sugede nye indtryk.
Stjerner blev født for at udfylde deres plads
i dette voksende univers ...
planeter samledes om dem i stjernesystemer,
der igen fandt sammen i galakser,
og hver eneste af dem fandt deres plads og funktion
i denne gigantiske organisme ... universet.

Og en dag ... eller måske var det en nat ...
mærkede jeg noget, jeg aldrig havde mærket før ...
nærmest en svag kalden ...

- Jamen, jeg er jo alene her, tænkte jeg.
Jeg lod mig glide væk fra den stjernevind, der bar mig,
og lagde mig helt stille og lyttede ... og lyttede ...
... der var det igen ...
jeg hørte nogle svage pulserende slag ... så stilhed ...
og så igen denne næppe hørbare kalden ...

Jeg smed al forsigtighed overbord ...
foldede mig ud i min fulde størrelse og kaprede
den første og bedste stjernevind i nærheden ...
og så gik det ellers med lysets hastighed
mod den fjerne planet, hvor lyden kom fra.

Jeg sænkede mig andægtigt ned mod planeten ...
både puls og kalden var helt tydelige nu ...
og mens jeg sendte styrke og kærlige tanker nedad,
blev jeg vidne til skabelsen af det første liv
i dette fantastiske univers.

Jeg var rørt til tårer, og jeg vidste,
at intet ville være det samme mere ...
alle spilleregler var nu ændrede ...

Og i de følgende millioner af år blev jeg vidne til,
at livet dukkede op overalt ...
jeg så det udvikle sig, og jeg så,
hvordan en gryende bevidsthed spredte sig
i hele den store organisme.
Rent og skært instinkt forvandlede
til overvejelse og intelligens,
og senere kom også følelser og intuition til.

Jo mere det hele udviklede sig,
jo mindre og mere ubetydelig følte jeg mig ...
- Et lille fnug i universet ... jeg er her bare, tænkte jeg,

Og så pludselig blev min tankerække afbrudt ...
- Alle har en mission, sagde en stemme ...
jeg fulgte dig siden de første tider ...
jeg lå altid lige bag dig ... du viste mig vejen.
- Du ... ikke jeg ... er skaberen,
hviskede det almægtige univers til mig ...

#115. DNA'ETS NATUR

TID 2022.08.24 10:00:05 RUM 54.779374 12.068078

BAGGRUND. Mine oder fortalte mig mange sandheder om mig selv, og jeg mener, det lykkedes mig at blive et lidt bedre menneske ... men jeg oplever også, at der er adfærd, som jeg forsøger at ændre igen og igen ... med begrænset eller helt manglende succes. Hvad er det, der sker? Hvad gør jeg forkert? tænkte jeg. Hvorfor bliver jeg ustandseligt sendt tilbage til start, når det gælder disse grundlæggende egenskaber? Endnu en gang stod jeg med et spørgsmål, der krævede en rejse til min indre verden.

Jeg har været cirklen rundt.
I flere år har jeg søgt årsagerne
til min manglende lykke
og min manglende evne til at finde livet.
Jeg synes, jeg har søgt overalt,
og jeg har fundet mange af årsagerne.
Jeg har erkendt, at noget skulle ændres ...
og jeg har gjort det ændret mig ...
er blevet et bedre menneske ...
til glæde for både mig selv og for andre.

Jeg mødte rummeligheden og erkendte,
at alle har en plads på denne jord
og ret til at være her.

Jeg erkendte også, at alle gør deres bedste.
Ingen står op om morgenen for at gøre mindre
end deres bedste.

Og jeg opdagede, at når man åbner sig mod livet
og siger ja-tak til det spirituelle,
så kommer man en dag forbi Gud ...
– Nå, det er her, du gemmer dig, siger man så
i forsøg på at skjule sin forlegenhed.

Han nikker og siger:
– Godt at se dig. Er det en éngangsvisit,
eller har du tænkt dig at blive.
– Det må tiden vise, svarer jeg ...
først må jeg se, hvad du har at byde på.

Og jeg opdagede, at han rent faktisk
havde en del at byde på.
Jeg nød mine samtaler med ham,
selvom jeg indimellem kunne blive i tvivl,
om han lyttede, som han sad der
med lukkede øjne og så hellig ud.
Men hver gang, jeg blev i tvivl, sagde han:
– Jeg hører dig.

Så rømmede jeg mig og fortsatte med
at hælde vand ud af ørerne
og bede om eller takke for dette eller hint.

Men nu er det jo sjældent,
at alt er rosenrødt længere tid ad gangen ...
og tingene gik ikke lige efter bogen,
selvom jeg erkendte problemerne
og havde besluttet at gøre noget ved dem.

Eksempelvis havde jeg lagt vreden fra mig,
men den kom tilbage ...
først i moderate doser, men efter nogen tid
voldsom og huserende som i gamle dage.

Og jeg eksperimenterede uden større held
med at gøre mig selv usynlig og anonym
for at stække mine ambitioner
og dæmpe min trang til at forcere livet.

Og så var der rastløsheden ...
nok min største udfordring.
– Lykken er lige om hjørnet, sagde den altid.
Og selvom jeg kendte den og dens metoder,
var jeg helt forsvarsløs og måtte følge efter,
når den viste mig, hvor grønt græsset var ...
på den anden side.

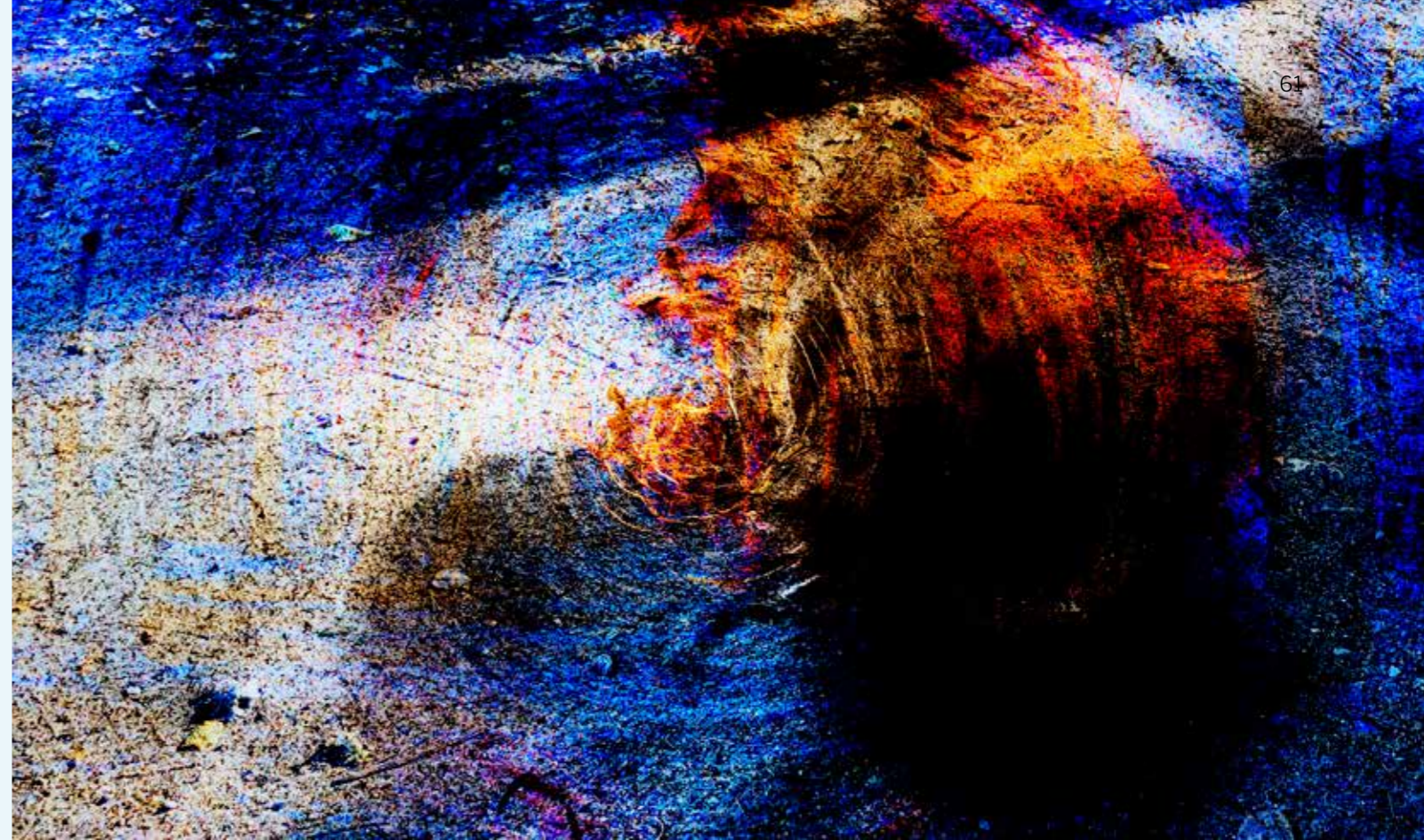
– Hvad er det, der sker, tænkte jeg
og overvejede at kontakte hans velbårenhed ...
Men jeg ved, der er ting, som vi må ordne selv,
og jeg fornemmede, det var den besked,
jeg ville få som svar.

Så jeg besluttede
at følge min gængse modus operandi ...
nemlig at søge svarene i min indre verden.
Og kort tid efter stod jeg foran det smalle,
tilbagetrukne byhus med de tilskoddede vinduer,
hvor jeg for ikke længe siden ¹
havde søgt svar på andre vigtige spørgsmål.

Alt var gråt i gråt ligesom sidst ... døren ulåst ...
jeg trådte ind i den snævre entré
og så ned af den lange gang ...
gammeldags, mønstret tapet med falmede farver ...
en laset, fastsømmet strimmel tæppe på midten,
og enkelte gulligt lysende lampetter på væggene
for at vise gæster sikkert på vej ...

Det virkede, som om der var flere døre,
end sidst jeg var her ...
og jeg vidste, at hver eneste dør
gemte på en sandhed om mig selv.
Jeg gik langsomt ned ad gangen ...
stoppede ud for en dør, som jeg mærkede,
jeg ikke havde åbnet tidligere ...

1) Ode #80. Skjulte døre. Læs på ulendorf.dk

Jeg tog i håndtaget og trak forsigtigt ...
den bandt lidt, men åbnedes så ...
og i samme øjeblik vidste jeg,
at dette værelse gemte på vigtige svar.
Jeg trådte indenfor ... lokalet var dunkelt ...
jeg trak døren i bag mig og vendte rundt
for at tage værelset i øjesyn ...

Det var uden vinduer
og forholdsvist tidsløst indrettet ...
en stor, rød sofa med et rundt sofabord ...
en flot, gammel pejs i den ene ende
og en turkis øreklapstol i halvmørke i den anden ...
og jeg fik et chok ...
der lå en hånd på stolens armlæn ...
farveløs og lidt rynket med tydelige blodårer ...
som en gammel mands hånd ...

Heldigvis var der mere end en hånd ...
der fulgte en arm og længere inde i stolens mørke
også en krop med ... det var en gammel mand
med en stor manke af hvidt hår ...
han hvilede hovedet mod brystet ...
her var helt stille ...

Jeg sagde det første, der faldt mig ind:
– Marcel?
Der kom intet svar ... jeg vovede mig lidt nærmere ...
ikke en lyd hørtes ...
– Marcel, forsøgte jeg igen ... stadig intet svar.
Jeg prikkede til hånden, og den gled ned af armlænet.
– Død, tænkte jeg. Han er død.

Med begge hænder løftede jeg hans hoved,
og nu opdagede jeg, at manden i stolen ikke var Marcel ...
men det var én, jeg kendte lige så godt ...
mig selv ... 10, 15 måske 20 år ude i fremtiden.

Her ville de fleste have sluppet alt,
de havde mellem hænderne,
og have fundet den hurtigste vej ud og væk.
I stedet lænede jeg mig ind over øreklapstolen
og trak hans hoved mod mit bryst.
Jeg stod sådan et stykke tid ... det føltes godt ...
meningsfyldt ... men også lidt forudbestemt.
Så lagde jeg mig på knæ foran ham ...
tog hans kølige hænder i mine
og lod dem hvile på hans ben.

Jeg kiggede op i hans gamle ansigt ...
det var svagt oplyst af en lampe i baggrunden ...
det var på én gang mærkeligt og smukt
at betragte sig selv på den måde ...

– Fortæl mig, hvad skal jeg lære af dette,
sagde jeg til ham.

Der kom ikke noget svar,
men jeg mærkede min intuition vågnede til live ...
den havde fornemmet en uro i energierne,
som jeg selv havde overset ...

Jeg lukkede øjnene og lod intuitionen tage over ...
og som altid kunne jeg høre
den småsnakke med sig selv, mens den undersøgte,
analyserede og vejede for og imod.
Så sagde den til mig:
– Dine egenskaber og evner er nøje beskrevet i dit dna ...
de er uforanderlige
og de passer perfekt til den opgave,
du er sat til at løse i denne gigantiske organisme,
der kaldes universet.
Du er fuldkommen, som du skal være.

– Jamen ... begyndte jeg ...

Men intuitionen afbrød mig og fortsatte ...
– Du kan ikke ændre dine egenskaber ...
men du kan bruge dem klogt eller mindre klogt ...
kærligt eller mindre kærligt ...
– Det er det, livet handler om ...
at lære at bruge sine evner
til gavn for sig selv og andre.

Jeg holdt stadig hans hænder i mine ...
jeg gav dem et lille klem og takkede for de kloge ord.
Jeg mærkede sandheden i dem ... enkeltheden ...
sandheden er altid enkel.

Mange spørgsmål var overflødige nu ...
vejen lå lige foran mig ... det var bare at begynde at gå.
Jeg rejste mig ...
kiggede en sidste gang på den gamle mand ...
lod billedet prente sig på min nethinde.
Så gik jeg ud af værelset ... ud på gaden ...
kiggede til venstre ... kiggede til højre ... valgte højre ...
og begyndte at gå.

#118. DET ALLERSIDSTE SPØRGSMÅL

TID 2022.09.26 10:37:12 RUM 54.772736, 12.060674

BAGGRUND. Da jeg begyndte min spirituelle rejse, var det uomtvisteligt, at jeg en dag ville komme forbi Gud. Og selvom jeg var skeptisk og ikke mente, jeg havde brug for troen, tog jeg den til mig ... ikke fuldt og helhertet - det forbød min sunde fornuft mig - men dog i tilstrækkelig grad til at mærke den glæde og tryghed, der var i troen.

Men jeg følte mig svigtet ... følte ikke, at Gud gav mig det, som jeg ville have givet en, der bad om hjælp. Så jeg tænkte ... hvorfor denne dialog ... hvorfor bøn? Og jeg besluttede at sætte Gud på hold og fortsætte min søgning med alle muligheder åbne og tavlen blank.

Man har læst og studeret skrifterne i århundreder ... højt uddannede mennesker har talt og debatteret, og alle vi andre har lovprist og bedt om tilgivelse, om lov og om lykke ... men ingen er kommet ét skridt nærmere sandheden.

For på trods af disse mange indsatser ... på trods af, at millioner af mennesker kloden over bekender sig til religionen ... bliver vi nødt til at se det i øjnene:
- Religionen leverer ikke skyggen af bevis for eksistensen af en gud ... ja, ikke en gang indicier.

Alle disse millioners overbevisning om, at der er en gud, er udelukkende baseret på én ting:
- Ønsketænkning.
De har *brug* for det ... de *ønsker*, der er en gud ... enten fordi de *længes* efter trygheden ... eller fordi de har *behov* for at *forstå* meningen med alting ... især med livet.

De har ovenikøbet tilladt religionen at helgardere sig, når de siger:
- Ske ikke min, men din vilje ...
Ligegyldigt, hvad der sker, så accepterer vi,

at der ligger en højere mening bagved. Når tingene er med os, er vi glade, og når de er imod os, er det Guds vilje.

Lad mig lige forlade tankerækken et øjeblik ... lad mig give dig et eksempel ...
Jeg bad til Gud hver morgen ... takkede for noget og bad om andet.
Jeg bad blandt andet om en meget lille tjeneste ... dag efter dag i månedsvis ...
Og en dag skete der så det, som jeg udtrykkeligt havde bedt om *ikke* måtte ske ... et lille bitte ... næsten ubetydeligt ønske ... og alligevel fandt Gud det ikke værd at imødekomme.
Skal jeg nu bøje hovedet og acceptere Guds vilje? I så fald må jeg spørge ... hvorfor beder jeg så? Hvis alting er besluttet på forhånd, giver det jo ikke mening at bede.

Så min påstand er, at religion er selvsuggestion af højeste karat. Vi mennesker har brug for religionen for at skabe en livs- og verdensopfattelse, som vi kan leve med ...

en forståelse, som kan bringe os igennem livet uden en konstant følelse af frygt og usikkerhed. Og vid ... jeg har selv nydt glæden ved troen, men jeg må skuffe dig ... der er intet, der bare *ligner* videnskabeligt bevis.

Hvis vi nu - bare et øjeblik - leger med tanken om, at der *ikke* er en gud ... at der *ikke* er en skaber og en beskytter ... Lad os lege, at Darwin havde ret, da han sagde, at vi stammer fra aberne og før det fra amøberne ...

- Er der så ting i vores verden, som ikke kan forklares?

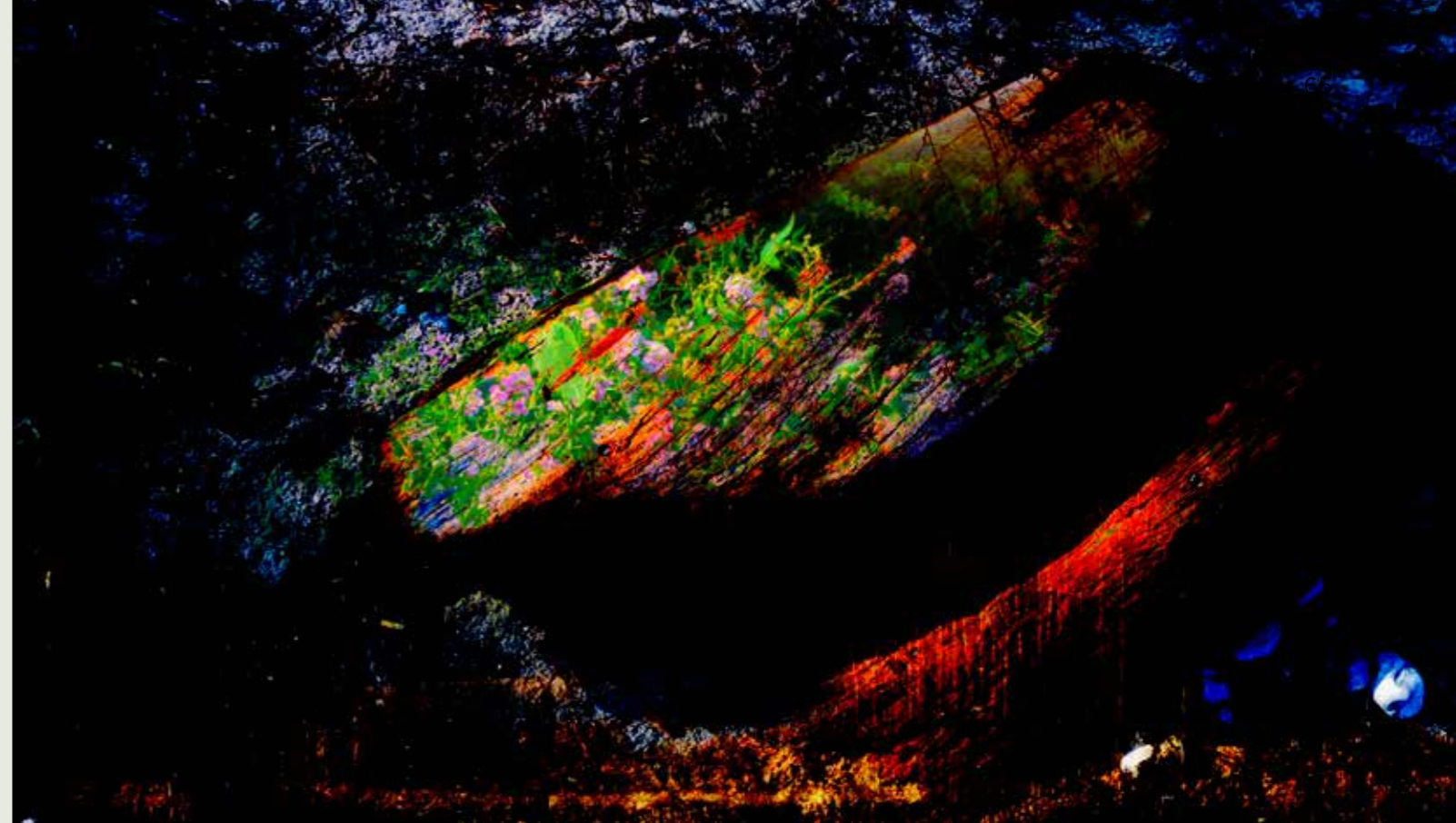
Jeg har tænkt længe over det ... og jeg ser kun én ting, jeg ikke kan få til at passe ... jeg ser kun ét relevant spørgsmål:

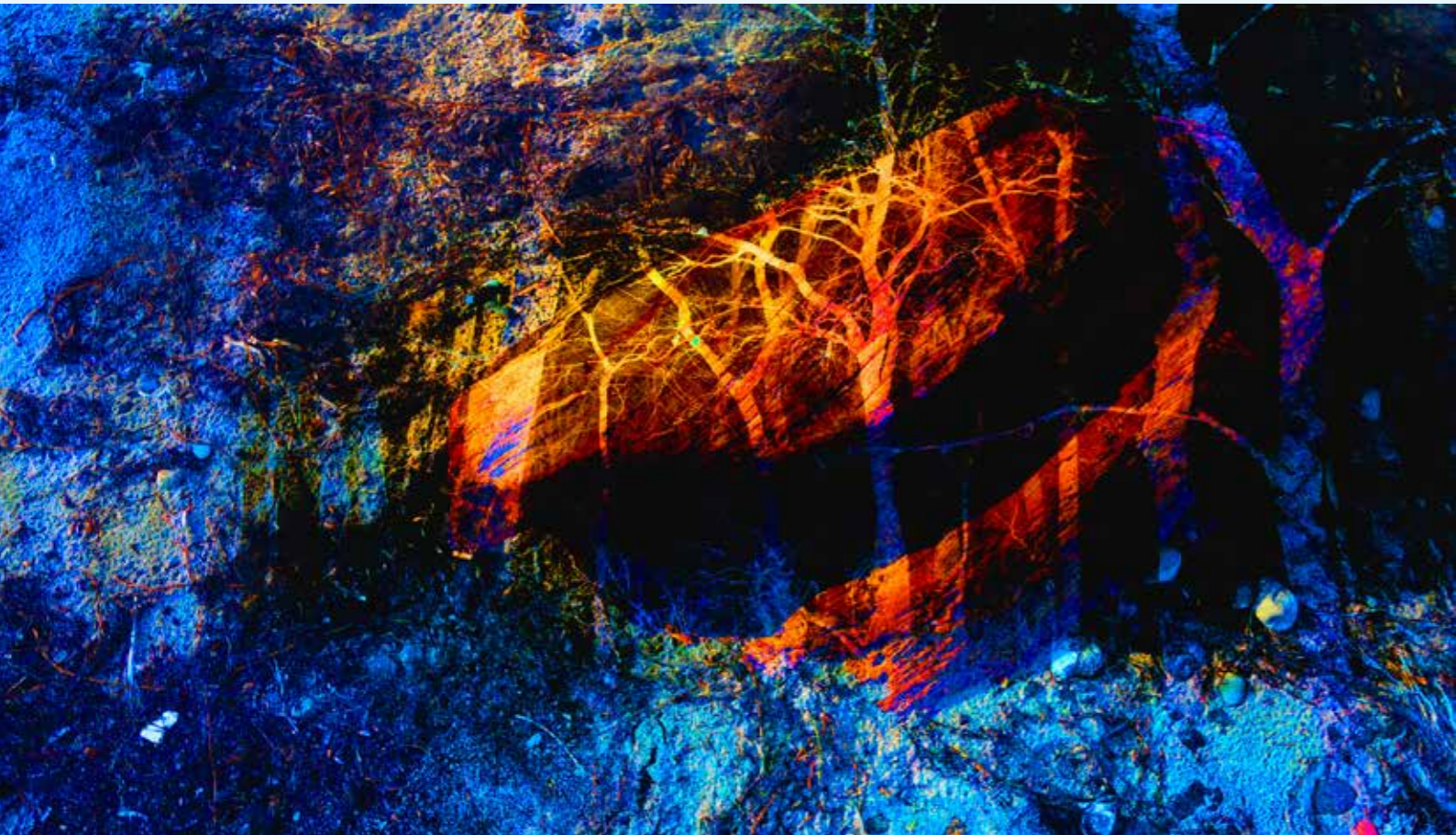
- Hvis der ikke er en gud ... hvem var så verdens store verdensgenløbere? Hvem var Jesus? Martinus? Rudolf Steiner ... m.fl.? Hvem var disse personligheder, der uomtvisteligt besad evner, som mennesker normalt ikke besidder?

- Hvem var de? Har nogen sendt dem? Eller var de blot en statistisk usikkerhed i jordens udviklingshistorie ... altså noget, som ikke skulle kunne ske, men som skete alligevel?

Jeg har ikke svaret ... endnu ... men jeg ved, at eksistensen af disse genløbere er den eneste lille brik ... det eneste spinkle håb om ... at Guds eksistens en dag kan bevises. Og lad mig sige det ligeud:
- De kan lige så godt vise sig at være beviset på noget helt andet ... noget, vi endnu ikke forstår.

Og det er jagten på dette ... det totalt uforståelige ... som jeg vil bruge resten af mit liv på. Jeg vil søge i min indre verden og i kosmos ... i stilheden, i kaos og steder, jeg endnu ikke kender. Og Gud? Jo, han er - indtil videre - sat på hold ... og er han utilfreds, må han råbe op ... det skulle glæde mig, hvis han gjorde :-)

#119. HUN TÆNDTE ET LYS

TID 2022.10.07 16:16:12 RUM 54.772736, 12.060674

BAGGRUND. Jeg havde droppet Gud ... dømt ham uinteressant, ikke-eksisterende ... ude! Alle mine analyser pegede på, at Gud ikke eksisterede, og jeg skrev to oder (#117 og #118), der i mine øjne var fuldgyltige beviser for min påstand.

Og nu forberedte jeg mig så på at leve resten af livet uden den støtte, som jeg trods alt havde mærket, at troen gav. Det var ikke rart, men jeg har aldrig været typen, der lod mig forlede af det behagelige, hvis fornuften sagde 'nej'.

Jeg havde dog ikke sagt 'nej' til det spirituelle, og få dage senere besøgte jeg en meditations-gudstjeneste i en lokal kirke ... se her, hvad der skete.

Hun tændte et lys for én, hun havde kær.
Holdt forsigtig den lille væge mod det store alterlys ...
flammen blafrede ... og levede.
Med ro og meningsfylde satte hun det lille lys
ved siden af de andre i bakken med sand ...
betragtede det roligt og eftertænksomt et øjeblik
og fandt så sin plads på den stivryggede bænk
på række fire i den stille kirke.

Jeg havde betragtet denne lille scene ...
nærmest som i en trance ...
jeg ved ikke, om jeg overhovedet trak vejret ...
men jeg fornemmede øjeblikkets vigtighed ... vidste,
at nogen eller noget ønskede min opmærksomhed ...
ville fortælle mig noget vigtigt.

Og jeg fattede budskabet ...
var næsten lamslået over øjeblikkets indsigt.
Jeg så, hvor meget godt denne handling gjorde,
og hvor ligegyldigt det var,
om der er en gud, en skaber eller bare universet.
Og det gik op for mig, hvordan jeg i min blinde jagt
på fornuften havde misset noget vigtigt.

En kvinde med behov for at vise sit savn ...
en stille samtale mellem her og hisset ...
og et lille lys, der viste, at den fandt sted.
Så enkelt og så smukt ... så uendeligt meget smukkere
end mine evindelige kævlerier og teser
om Guds eksistens eller mangel på samme.
Og jeg skammede mig over det hovmod,
hvormed jeg tidligere havde beskrevet
menneskers behov for troens trøst og tryghed.

- Din arrogante skiderik, tænkte jeg ...
lad dette være dig en lære ... døm ikke mennesker
blot fordi det passer ind i dit verdensbillede,
og fordi du har brug for at præstere og blære dig.
Dine tanker er lige så vigtige og rigtige som deres ...
men heller ikke en millimeter mere.

Jeg sidder her dagen efter og reflekterer ...
erkender oplevelsen gjorde mig godt,
og at den kan blive en omvæltning for min måde
at tænke tro og Gud på.
Og måske ... måske kan jeg vende tilbage til Gud ...
aaah ... måske ikke lige til Gud,
men i hvert fald til tanken om,
at jeg ikke er helt alene i dette uendelige univers.

Jeg kan fortsætte min søgen efter det ukendte ...
efter sandheden ... måske skaberen ...
eller bare ... 'det åndelige'.
Det, som vi allesammen håber, findes,
fordi det giver mere mening,
end hvis det ikke findes.

Og jeg kan ... dog med nogen forsigtighed ...
læne mig op af tanken om,
at der er nogen eller noget, der vil mig det godt ...
uanset om jeg tror på dem eller ej.

Og se det ... er ikke nogen dårlig følelse.

#120. LIVET ... MIN GUD

TID 2022.11.24 12:03:12 RUM 54.772363 12.060117

BAGGRUND. Jeg har det svært med Gud. Der er for meget, der ikke giver mening. Jeg kan ikke forstå, at troende mennesker ikke stiller flere spørgsmål ... er mere kritiske. Men jeg har også tænkt, at jeg måske nærmer mig Gud på den forkerte måde ... med for meget fornuft, for mange forventninger og for få følelser? Men så stillede en veninde mig et spørgsmål, der pludselig forklarede alt ... ikke med fakta, men med følelser.

Det kom som et kosmisk glimt under en samtale mellem to ...

Jeg sagde:

- Jeg vil ikke kontrollere alting ... jeg har tillid til, at 'livet' fører mig derhen hvor jeg gør mest gavn.

Hun spurgte:

- Er det ikke det, Gud gør?

Jeg var lamslået ... det var som at blive taget med hånden i kagedåsen. Med ét kunne jeg se det ... med ét forstod jeg, at min aversion mod tanken om en gud, bundede i min opfattelse af Gud som en person ... godt hjulpet på vej af religionen og kirken.

- Fader vor, siger de, og ...
- Han skabte os i sit billede ...

Det er da ikke mærkeligt, at man ser en person for sig ... eller i det mindste et væsen med menneskelige egenskaber, og dermed et væsen, hvoraf man kan forvente menneskelige handlinger ... eller - i det mindste - handlinger, som vi mennesker kan forstå med vores sunde fornuft.

Når jeg nu i stedet formulerer min tro som en tro på 'livet' - altså ikke 'livet' som en fysisk foreteelse, men som et åndeligt begreb - og når jeg forsøger at genkalde de følelser, som denne tro skaber i mig, så forstår jeg pludselig de følelser, som gudsbegrebet vækker i mange mennesker.

Gud er slet ikke så konkret og håndgribelig, som jeg har gjort ham ... og derfor skal han heller ikke dissekteres og analyseres i detaljer og vurderes med fornuften. Men ... jeg må indrømme ... gamle associationer hænger fast, og jeg har det stadig svært med ordet 'Gud'. Derfor vil jeg fortsat definere min tro som en tillid til 'livet' ...

Men hvilken størrelse er 'livet' så? Hvad gemmer sig bag det begreb, som jeg har gjort til centrum for min tro?

Jeg opfatter ikke 'livet' som en bevidsthed ... for en bevidsthed tænker og træffer beslutninger, og det er ikke sådan, jeg mærker 'livet'. Jeg vil hellere kalde det 'en væren' ... noget, der bare er ... er her hele tiden ... overalt ... omkring mig og med mig ... måske også i mig. Ikke noget, der styrer mig ... men noget, der holder hånden under mig og støtter mig ... hvis jeg giver det lov.

Og jeg ved, at det elsker mig og vil elske mig, ligegyldigt hvad jeg gør ... for det kender mig bedre end jeg selv, og det ved, at jeg er nødt til at handle præcis, som jeg gør.

Jeg ved, at jeg vil forsøge at forstå denne 'væren', som jeg kalder 'livet', så længe jeg lever ... ja, sikkert også derefter. Og det vil jeg gøre vel vidende om, at jeg aldrig får de endelige svar ... og at jeg aldrig vil kunne læne mig tilbage og sige: - Hvorfor sagde du ikke det med det samme ...

For denne søgen ... denne livslange ekspedition giver min tilværelse mening ... bittesmå erkendelser kommer dryppende uafbrudt, og hver eneste af dem er en lille aha-oplevelse ...

Jeg tror, du bliver nødt til at give mig ret: - Det er da ikke nogen dårlig måde at leve et liv på ... vel?

#121. SJÆLE REJSER OM NATTEN

TID 2022.12.04 16:16:12 RUM 54.772736,12.060674

BAGGRUND. Jeg mødte to svenske kvinder på nettet ... dyreelskere og flittige skribenter som jeg. De havde aldrig fået udgivet deres skrivelser og var ikke i en økonomisk situation, hvor de kunne gøre det. Så jeg besluttede at lave en bog med dem ... med os alle tre. Den kom til at hedde "Sjæle rejser om natten (Nordisk version)", fordi jeg forestillede mig, det var sådan, vi mødtes ... en nat over det mellemste Sverige ... tre sjæle på rejse ... vi fandt sammen.

Da jeg skulle lave denne bog - min anden samling af udvalgte oder, blev jeg nødt til at tage dette tema op igen, fordi det virkede så sandt og stærkt på mig. Jeg måtte skrive en ode, der forklarede, hvorfor sjæle rejser om natten. Og den er lige her, og derfor er der to helt forskellige bøger med titlen "Sjæle rejser om natten".

Jeg sejler ... jeg sejler afsted ...
lader mig føre i den tavse, mørke og trygge nat ...
i det uendelige univers.

Jeg svæver ... flyder ... næsten som i vand ...
alle bevægelser er mulige.
De blideste vinde smyger sig omkring mig ...
og jeg fornemmer de kærtegner min krop,
selvom den stadig døser under dynen derhjemme.

Jeg rejser ... jeg ... sjælen ... rejser ...
oplevelsen er fuldstændig ...
intet kunne være mere fuldstændigt ... mere komplet.
Intet ... overhovedet intet ...
forstyrrer denne aldeles guddommelige rejse.

Jeg mærker, jeg bærer store værdier i mit indre ...
noget, nogen har brug for ... higer voldsomt efter.
Jeg ved ikke hvem ... ved ikke hvad ...
men disse værdier skal hjælpe med
at bringe alting videre ...

Og midt i denne
nærmest meditative og drømmende tilstand
melder spørgsmålet sig:

– Hvad laver jeg egentlig her?
Da svaret ikke straks tikker ind,
forsøger jeg at tænke tilbage,
og jeg opdager med et stille gys, at jeg har gjort det
- altså rejst om natten - så længe, jeg kan huske.
I begyndelsen mente jeg, det bare var drømme ...
men det var før, jeg blev bevidst
om rejsens sande natur.

Og når jeg nu vender mig mod fortiden,
genkalder jeg tydeligt,
da bevidstheden begyndte at tage over.
Jeg husker klart, at den viste mig erkendelsen ...
ååhhh, så langsomt ... nærmest nænsomt og kærligt,
den nærmede sig for ikke at skræmme mig.
Og den sagde:
– Der er en mening med dette.
Der er et formål.
Dine rejser er en del af noget større.

Og for én gangs skyld ... måske for første gang i mit liv ...
lykkedes det mig at undlade at forcere ...
det følte helt naturligt blot at være her ...
bare iagttage og undres ... bare være ...

Og altimens flyder undere og mirakler forbi mig ...
fra det mindste til det største.
Jeg bliver vidne til konstruktionen
af de fineste og tyndeste, bittesmå dna-streng,
der med tiden vil betinge udviklingen
for liv overalt i universet.
Jeg forfærdes over kræfterne bag skabelsen
af stjerner, planeter og sorte huller,
og jeg oplever, hvordan hele galakser
haster mod universets ydre grænser
for at befolke det store ingenting.

Jeg suger alting til mig ...
iagttager, undres og overvejer ...
og bag det hele fornemmer jeg én,
der elsker mig så meget,
at jeg ikke kan lade være med at elske tilbage.
På én gang en fremmed og alligevel kendt ...
på en måde bare 'en væren' ... 'en tanke' ...
eller noget, der bare er.

Så mærker jeg, at dagen snart bryder af mørket
og fyldt med ny og vidunderlig viden om alting
sætter jeg kursen mod min hjemplanet.

Vel tilbage i min fysiske krop ...
lader jeg tankerne bearbejde de mange indtryk
en sidste gang, inden jeg søger hvile ...

... og netop i det øjeblik kommer erkendelsen til mig.
Som en strålende sol hæver den sig over horisonten ...
alting eksploderer ... i rødt, så i gult og til sidst i hvidt,
mens åbenbaringen viser sig og siger:

– Der var én, der startede alt dette.
Men denne ene - en ganske lille tanke -
trak sig og forsvandt for at lade barnet - det skabte -
vokse og udvikle sig i sit eget billede.
– Barnet har brug for sjælens støtte ...
og derfor må sjælene udforske, erkende og dele.

Og det er derfor sjælene rejser om natten.

#122. TUSINDÅRSSJÆLEN

TID 2022.03.06 11:23:11 RUM 54.779328 12.068079

BAGGRUND. Jeg mødte en tusindårssjæl. Jeg var længe om at opdage det ... vidste ikke den slags eksisterede ... og slet ikke, at man kunne møde dem. Men da først erkendelsen kom, var det så lige til ... så enkelt og klart, at jeg må smile af min egen langsommelighed og svage opfattelses-evne.

Jeg mødte hende i 2010.
 Havde ingen anelse om, hvad det var jeg mødte,
 men jeg elskede hende fra første øjeblik.

Hendes krop var ung, og selvom sjælen
 - som jeg senere blev klar over - var gammel,
 så legede hun med livet,
 som væsener på hendes alder bør gøre.

Lige da vi mødtes, var hun usikker og behagesyg ...
 men det tog jeg blot som et sødt karaktertræk ...
 hun vidste ikke, hvordan hun ellers skulle vise,
 at hun kunne lide mig.

Fra den dag var vi sammen hver eneste dag ...
 ja, næsten hver eneste time ...
 på arbejde, ved stranden, i skoven, hos venner og
 i mit lille hus på Garretvejen i Corselitzeskoven.

Morgenerne begyndte med en hyldest
 til skoven og til freden ...
 side om side daffede vi ned ad grusvejen,
 til vi nåede stranden og det rene vand.
 Åh, så forsigtigt hun udforskede havet,
 da hun mødte det første gang,
 men siden blev turen i vandet en fast del
 af både min og hendes hverdag.

Jeg har ingen børn,
 så hun fik barnets rolle i mit liv.
 Men hun var mere ... hun var også min livsledsager,
 og vi fandt hurtig en fælles harmoni
 og berigede hinandens liv.

Årene gik ...
 og på et tidspunkt begyndte en medfødt svaghed
 at hæmme hendes bevægelser.
 Jeg forberedte mig på, at vi snart måtte skilles.

Men så fandt jeg en kur imod sygdommen,
 og hun reagerede fint på medicinen.
 Jeg havde forberedt mig på at sige farvel
 til mit livs kærlighed,
 men så kom disse mange ekstra år ...
 og de føltes som en gave fra himlen.
 De blev den bedste tid i vores liv,
 og det var i den periode, hun viste mig sin sjæl.

Hun gav mig sin betingelsesløse kærlighed,
 og lærte mig at være mindre karrig med min.
 Og selvom det kun var i korte glimt ...
 viste hun mig nogle af universets mysterier ...
 hvordan sjæle kommunikerer på tværs af art og sprog ...
 og hvordan jeg kunne heale hendes smerter
 blot ved at lade kærligheden til hende blomstre.

Da det langt om længe lakkede mod enden,
 bad jeg til Gud om at gøre hende sidste tid
 mild og udholdelig ...
 og det var på det tidspunkt,
 han tillod hende at vise mig sit inderste jeg ...
 selve sjælen ...

Og jeg så det smukkeste lille væsen ...
 jeg så den mildhed og klogskab
 som kun årtusinders erfaringer kan skabe ...
 og den kærlighed og omsorg, som kun opstår,
 når lidelsesmålet er fuldt.

Jeg ved, vi aldrig mødes igen,
 men det betyder intet ... for hun lærte mig også,
 at vi bærer kærligheden med os for evigt.

#123. JEG MØDTE TO ENGLE

TID 2022.12.06 11:23:11 RUM 54.779328 12.068079

BAGGRUND. Jeg mødte to kvinder, der på hver deres vis hjalp mig med at komme videre ... komme forbi en hurdle i livet. Mange, der oplever dette, lægger ikke andet i det end, at de føler sig glade over, at heldet var med dem. Er man spirituel, udlægger man det nok mere, som om universet sendte den hjælp, som det så, vi manglede. Forskellen er måske ikke den store ... men jeg tænker, livet bliver lidt rigere, når man tror, der er noget eller nogen, der vil os det bedste.

Denne fantastiske rejse begyndte, da jeg fyldte 65. Jeg vendte mig mod livet for at se, hvad jeg havde misset i alle de første år ... det var ret så meget ... desværre.

Men jeg er ikke typen, der giver op ... eller græder over det, der forsvandt eller aldrig indfandt sig. I stedet kiggede jeg mig om efter nye mål ... prøvede at finde ud af, hvordan jeg kunne rette op på denne tomhed i mit liv.

I den søgen mødte jeg spiritualiteten og livet ... og lidt senere også Gud. Sidstnævnte var ikke nogen ubetinget succes ... nærmere en lidt svær fødsel ... men jeg fandt ud af at parkere ham et sted, hvor jeg altid kunne vende tilbage, når jeg var blevet klogere og mere parat.

Jeg fortsatte min søgen i flere år, og jeg opdagede, at rejsens absolutte højdepunkt er tilliden til livet ... tilliden til, at livet vil mig det bedste ... tilliden til at livet bringer mig derhen, hvor tilværelsen giver allermest mening.

Og med tilliden følger åbenheden ... åbenheden og accepten af, at alt sker af en grund. Tilfældigheder eksisterer ikke ... alt det, vi møder, har til formål at give vores liv mening og vise os de steder og relationer, hvor vi gør mest gavn.

Således førte livet to engle ind på min vej ... Mer og Mar kom på et tidspunkt, hvor jeg var ved at køre fast ... miste modet ...

Jeg savnede Gud ... noget at tro på, men jeg kunne ikke få mig selv til at vende tilbage til ham ... der var for meget, jeg ikke kunne få til at passe.

Mer er en rigtigt kriger ... sej som bare pokker. Salmedigter, forfatter, hunde- og lammemor og med fødderne solidt plantet i kristendommen.

Men, men, men ... tag ikke fejl ... hun er lydhør som en ægte søgende sjæl ...

til enhver tid på jagt efter ny viden og nye vinkler på gamle dogmer ... og hele tiden opmærksom på sin egen åbenhed og integritet.

Mer viste mig vejen til den Gud, som jeg havde parkeret på et sidespor, fordi nedslidte dogmer blokerede for accepten. Mer kommenterede min tro og sagde:
- Du ser på 'livet' og mærker kærligheden ... jeg ser på Gud og mærker ligesom du. Det handler ikke om ord, men om følelser ... når du mærker kærligheden, har du fundet det, du søger.

Den anden hedder Mar. Hun er helt anderledes end Mer ... lidt mere stille, men ikke mindre dyb. Hun er kunstner ... hun maler. Men det var hendes evner omkring kontakten til altet, der slog benene helt væk under mig.

Når jeg skriver, hører jeg universets sang ... erkendelserne dukker op i mit hovede, og jeg skal bare tage imod og skrive ned. Mar hører også universets sang, og hun bragte mig tilbage på sporet, da jeg var på vej ud af en tangent og ikke kunne finde tilbage.

Men hvem er disse engle?
Jo, de er ganske almindelige mennesker ... som alle os andre. Men livet, altet eller Gud sender dem vores vej, når han ser, at vi kan gøre noget godt for hinanden og for helheden.

Det gør ingen forskel, om du tror på det eller ej ... kald det tilfældigheder eller, hvad du vil ... det sker under alle omstændigheder ... og jeg tænker:
- Vi kan da ligeså godt glæde os over, at der er nogen eller noget, der vil os det godt. Vi kan da lige så godt tage imod kærligheden ... og måske bliver der lidt til overs, som vi kan give videre.

STÆLE REJSER OM NATTEN

Jeg kiggede bagud ... 65 år bagud. Jeg så et liv med udfordringer ... masser af kampe ... travle dage og en mand, der altid gjorde sit bedste ... og lidt til. Men ... jeg så ingen mening.

Og jeg besluttede at gøre det bedre herfra. Jeg begyndte at tale med mennesker ... lærte langsomt at åbne mig for livet ... og en dag i 2018 satte jeg mig og begyndte at skrive.

Og så begyndte livet at tale til mig ... læs videre side 5.

Wendof ... think

